

Informatieblad

Eeuwfeest van de
dood van de
H. Pius X
(1914-2014)

Uitgever:

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie:

Eerwaarde J.-M. Ledermann

Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37

1050 Brussel

Telefoon +32 (0)2 550 00 20

E-mail district@stpiusx.nl

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X.

Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij ingesloten acceptgirokaart of overschrijvingsformulier.

Voor Nederland:

Bankrekening:

IBAN NL11 INGB 0003 9907 90

BIC INGBNL2A

t.n.v.

Stichting St. Jozef

Heuvel 23

5674 RR Nuenen

Voor België:

Bankrekening:

IBAN BE20 0016 9750 5656

BIC GEBABEBB

t.n.v.

Sint Pius XVZW

Eendrachtstraat 37

1050 Brussel

Nederland

Gerwen: St. Clemenskerk

Priorij St. Clemens

Heuvel 23

5674 RR Nuenen

Telefoon +31 (0)40 283 45 05

H. Mis

- Zon- en feestdagen 10.30 uur
- Maandag op afkondiging
- Dinsdag, donderdag 18.30 uur
- Woensdag, vrijdag 7.15 uur
- 1e vrijdag v.d. maand 18.30 uur
- Zaterdag 8.30 uur

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197

2315 BD Leiden

Telefoon +31 (0)40 283 45 05

H. Mis

- Zon- en feestdagen 10.30 uur
- Vrijdag 19.00 uur
- Zaterdag 9.00 uur

Kerkrade (duitstalig)

Kerk v. St. Maria zu den Engeln

Pannesheiderstraat 71

6462 EB Bleijerheide/Kerkrade

Telefoon +31 (0)45 545 33 66

H. Mis

- Zon- en feestdagen 9.30 uur

België

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 21-23

2018 Antwerpen

Telefoon +32 (0)3 229 01 80

Fax +32 (0)3 229 01 89

H. Mis:

- Zon- en feestdagen 7.30 uur
- 10.00 uur
- Maandag, dinsdag (7.00) 8.15 uur
- Woensdag, zaterdag 8.15 uur
- Donderdag (8.30) 18.30 uur
- Vrijdag 18.30 uur

(Tijden tussen haakjes alleen onder het schooljaar)

Gent

Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139

9000 Gent

Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis

- Zon- en feestdagen 10.00 uur

Brussel

Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37

1050 Brussel

Telefoon +32 (0)2 550 00 20

Fax +32 (0)2 550 00 29

H. Mis

- Zon- en feestdagen: 18.30 uur
- Door de week 7.15 uur

St. Jozefkerk

Frère - Orban Square

1040 Brussel

Telefoon +32 (0)474 860 755

H. Mis

- Zon- en feestdagen 8.00 uur
- 10.00 uur
- Door de week 18.00 uur

Namen

Saint-Aubain Kapel

Rue Delvaux 8

5000 Namur

Telefoon +32 (0)2 550 00 22

H. Mis

- Zon- en feestdagen 10.30 uur
- Vrijdag 19.00 uur
- Zaterdag 10.00 uur

Quiévrain

Carmel du Sacré Coeur

16, rue des Wagnons

7380 Quiévrain

Telefoon (Carmel) +32 (0)65 45 79 22

(Aalmoezenier) +32 (0)65 45 81 65

H. Mis

- Zon- en feestdagen 7.45 uur
- 10.15 uur
- Door de week 8.00 uur

Steffeshausen (duitstalig)

Herz-Jesu-Kirche

Steffeshausen 5

4790 Burg Reuland

Telefoon +49 (0)80 42 03 16

H. Mis

- Zon- en feestdagen 9.00 uur

Luxemburg

Bergem

Chapelle St-Hubert

Lameschmillen

3316 Bergem

Telefoon +352 (0)6 21 37 84 14

H. Mis

- Zon- en feestdagen 17.30 uur

U vindt ons ook op internet:

www.stpiusx.nlwww.stpiusx.be

Dit jaar vieren we dat God de H. Pius X honderd jaar geleden, op 20 augustus 1914, tot zich heeft geroepen. Zijn lichaam werd enkele dagen later plechtig bijgezet in de Vaticaanse grotten, dat wil zeggen onder de St.-Pietersbasiliek. Pas in 1952, een jaar na zijn zaligverklaring, werd zijn lichaam bijgezet onder het altaar van de Opdracht van de Allerheiligste Maagd Maria, de plaats waar het zich nog altijd bevindt.

Op zijn eerste tombe kreeg een graf-schrift dat een juist, hoewel kort en bondig, beeld schetst van hem die de 257ste paus was:

“Zacht en nederig van hart”
“Voorvechter vol kracht voor alles
wat katholiek is”

Bij de zaligverklaring van zijn voorganger op 3 juni 1951, zal Pius XII in overeenkomstige woorden spreken: “Van nature was, niemand zachter, vriendelijker dan hij, niemand vaderlijker. Maar wanneer in hem de stem sprak van het pastorale geweten, telde nog slechts het gevoel van de plicht. Dit laatste deed alle overwegingen van menselijke zwakheid verstommen, bracht een einde aan alle uitvluchten, verordende de meest energieke maatregelen, hoe moeilijk ze ook waren voor zijn hart.”

Wat waren dan voor de H. Pius X, dit “plichtgevoel” dat zich bij hem deed gelden, dit “pastorale geweten” waarvan Pius XII sprak? Luisteren we hoe de heilige zelf ons deze plicht beschrijft, die hij ontstaan wist uit zijn taak van opperherder van de Kerk: “In de opdracht die ons van Hogerhand is toevertrouwd om de kudde van de Heer te weiden”, schreef de H. Pius X in zijn eerste encycliek, “heeft Jezus Christus ons als eerste plicht opgelegd, MET EEN JALOERSE ZORG HET TRADITIONELE GELOOFSGOED TE BEWAREN [...]” (Encycliek Pascendi Dominici Gregis van 8 september 1907)

Dat is inderdaad de taak die Onze Heer aan de H. Petrus heeft toevertrouwd: “Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet bezwijkt; en gij, wanneer ge u bekeerd hebt, bevestig dan uw broeders” (Luc. 22, 32).

En deze opdracht, verklaart Pius XII in de toespraak van de heiligverklaring van de H. Pius X in 1954, vervulde de heilige op heldhaftige manier: “[Pius X] toonde zich een overtuigde kampioen van de Kerk en een door de voorzienigheid beschikte heilige voor de verdediging van een onschatbaar bezit: de inwendige eenheid van de Kerk in haar essentiële fundament: het Geloof”.

Het is uitermate prijzenswaardig om het eeuwfeest van het naar de Hemel gaan van een heilige, zoals de H. Pius X, waardig te herdenken. En de tegenwoordige omstandigheden maken de herdenking van deze verjaardag nog meer noodzakelijk vanwege de verwarring die wordt gebracht door de pseudo-heiligverklaringen van twee pausen, die, objectief gezien, deze “eerste plicht om met een jaloerse zorg het traditionele geloofsgoed te bewaren” niet hebben volbracht.

Eerwaarde Thierry Legrand

De Romeinse autoriteiten hebben deze verjaardag gelukkig niet in stilte laten voorbijgaan, maar het interview, in augustus jl. in Treviso gegeven door kardinaal Parolin, de tegenwoordige Staatssecretaris van het Vaticaan, waarin een twijfelachtige parallel wordt getrokken tussen de huidige paus en zijn heilige voorganger, geeft een verkeerd idee van de H. Pius X en van zijn optreden.

Volgens kardinaal Parolin zouden er immers “talrijke gelijkenissen zijn op het gebied van stijl tussen Pius X en paus Franciscus”, overeenkomsten door de nederigheid, de goedmoedigheid, de nauwe verwantschap met de armste mensen, door een “zelfde vastberadenheid en wil om de curie te moderniseren”, enz.

Zonder te willen tonen hoe verschillend de opvatting over de nederigheid, de armoede of de “goedmoedigheid” is tussen een H. Pius X en een paus Franciscus, laten we ons beperken tot het essentiële, dat wil zeggen tot de opvatting van de taak van de Opperherder van de Kerk.

Wel, er bestaat een verschil zo diep als de zee tussen de opvatting van deze twee pausen over hun opdracht. De ene, die van de H. Pius X, bevat heel de Traditie en de H. Schrift; de andere, die van paus Franciscus bevat, ... een theologie die dichter bij de bevrijdingstheologie staat dan bij die van de katholieke Kerk.

Voor de H. Pius X tonen de hierboven geciteerde teksten aan hoe hij zijn opdracht opvatte en daarbij die van de Kerk: “[de] eerste plicht [is] met een jaloerse zorg het traditionele geloofsgoed te bewaren” (Encycliek Pascendi Dominici Gregis van 8 september 1907).

Voor paus Franciscus lijkt het, integendeel wel, dat “een zelfverwijzende (???) Kerk [die] ongewild gelooft het licht te hebben, een licht dat haar eigen is [...], gaat naar een zeer ernstig kwaad waarvan de naam is: de wereldse geest. (Toespraak van paus Franciscus bij de opening van het consistorie dat voorafging aan zijn verkiezing). Als “geloven het licht te hebben”, dat wil zeggen de waarheid, een fout en een illusie is, hoe is dan de opdracht van de Opperherder te begrijpen? In ieder geval is dat niet meer “met een jaloerse zorg het traditionele geloofsgoed bewaren”.

Wat ons betreft, laat ons proberen trouw te blijven aan de traditionele opvatting van de Kerk en van het pausschap: dat zal voor ons de beste manier zijn om de H. Pius X te eren, om eer te brengen aan de strijd van Mgr. Lefebvre en om te behagen aan Onze Heer Jezus Christus.

Uw toegewijde,

Pater Thierry Legrand +
Overste van het district België – Nederland.

Honderdste sterfdag van de H. Pius X

Op 20 augustus 1914 stierf paus Pius X. Terwijl de eerste gevechten geleverd werden van de vreselijke oorlog die Europa en de wereld in brand zou steken, werd zijn ziel geschokt en namen zijn krachten snel af.

Voor de toenemende gevaren, was hij in gebed verzonken en bood hij zich aan als slachtoffer. Zijn biograaf vermeldt het getuigenis van zijn naasten:

“Dag en nacht streed hij met God, bestookte Hem met zijn gebeden. Dag en nacht herhaalde hij: *“Ik bied mijn ellendige leven aan als zoenoffer om het afslachten van mijn kinderen te verhinderen”*. De heilige grijsaard kwijnde weg van verdriet, zijn ogen toonden hem de stortvloed van ijzer en vuur, en hij mompelde: *“Ik lijd voor allen die vallen op het slagveld... O, deze oorlog!... Deze oorlog, ik voel dat zij mijn dood zal zijn”*. En hij weende bitter, maar de kracht van de heiligen was in hem en een heldhaftige, totale, overgave aan de wil van God”

Hij moest het bed houden na het feest van de Hemelvaart van de Maagd Maria, alvorens in enkele dagen uitgeput te raken. De 19de ontving hij de laatste sacramenten, terwijl hij zei: *“Ik leg mij in de handen van God”*. Na een nacht van vredig op sterven liggen, sliep hij in bij de eerste uren van 20 augustus, het feest van de H. Bernardus, na zijn kruis gekust te hebben. Het was kwart over een 's morgens en zijn laatste woorden, in Venetiaans dialect, waren een akte van vertrouwen en overgave: *“Gesù, Giuseppe, Maria, vi dono il cuore e l'anima mia!”* (Jezus, Maria en Jozef, ik geef u mijn hart en mijn ziel!)

Zijn testament begon met: *“Arm geboren, heb ik arm geleefd en ben er ik zeker van zeer arm te sterven...”*. De eerbewijzen, gebracht aan de buitengewone figuur van deze paus vermenigvuldigden zich, zelfs uit de verste gelederen van de Kerk. Zo bracht de krant van Jean Jaurès - *L'Humanité* - nauwkeurig verslag uit van het overlijden.

“De paus is dood. Om te zeggen een grote paus. Zijn politiek was heel eenvoudig, zij bestond erin de waarden van het geloof te herstellen met een apostolische sterkte. Hij heeft deze politiek met gezag kunnen voeren, door de eenvoud van zijn ziel en de oprechtheid van zijn deugden die niet in twijfel getrokken kunnen worden. Hoe men hem ook beoordeelt, er moet gezegd worden dat Pius X een grote paus is geweest”.

Een grote paus die de Kerk veertig jaar later op de altaren bracht. Een heilige paus van wie het pontificaat helemaal gewijd was aan het herstellen van alles in Jezus Christus, *omnia instaurare in Christo*.

(Bron: FSSPX/MG – DIC1 van 19.08.14)

De laatste dagen van de H. Paus Pius X

“De paus is dood. Wij moeten zeggen dat hij een grote paus was. Zijn politiek was heel eenvoudig; zij bestond uit het herstellen van de waarden van het geloof met een apostolische vastberadenheid. Hij heeft deze politiek met gezag kunnen voeren, door de eenvoud van zijn ziel en de oprechtheid van zijn deugden die niet in twijfel getrokken kunnen worden. Hoe wij hem ook beoordelen, wij moeten zeggen dat Pius X een grote paus is geweest.” (*l'Humanité*)

Jérôme Dal-Gal O.M.Conv, in « Pie X » - Editions Saint Paul Paris 1953.

Het hoogste zoenoffer

Met verscheurd gemoed stuurde hij zijn kinderen van alle landen, de gasten van de katholieke Stad, alle jonge seminaristen van de buitenlandse seminaries van Rome weg, geroepen door de militaire wetten van hun landen. Hij zegende de Fransen, de Duitsers, de Slaven, de Engelsen, de Oostenrijkers en de Belgen met: *“Wees uw geloof waardig en dat de oorlog u niet de barmhartigheid en het medelijden doet vergeten”*. Hij bleef God smeken, maar God antwoordde hem: *“Bonus Pastor dat animam suam pro ovibus suis”* (De Goede Herder geeft zijn leven voor zijn schapen.) Hij liet hem slechts het leven; hij maakte er het geschenk aan de wereld van, zijn hoogste zoenoffer. Toen werd het Vaticaan een groots altaar en Pius X een verheven en heel zuivere hostie.

De kwaal die hem wegrukte was snel, maar kwam niet onverwachts. Zijn robuuste temperament dat in Venetië en in Rome andere ernstige crises te boven was gekomen, was gezwicht voor de slagen van de angst. *“Hij was moreel op, verslagen, gedeprimeerd”*. In de namiddag van 15 augustus voelt hij een algemene malaise. Op de 16de en de 17de verdeelt hij de tijd tussen zijn bed en zijn werktafel. Op de 18de beurtelings tussen hoop en vrees. Op de morgen van de 19de komt onverwachts een verontrustende verslechtering... en daarna de symptomen van een naderend einde. Pius X is er zich van bewust, hij weet het.

“Ik stel me in de handen van God”, zegt hij met een bovennaatuurlijke kalmte. Geen gebaar van opwinding, geen klacht. Tegen twaalf uur brengt ‘zijn’ kardinaal hem het Viaticum en het laatste oliiesel, dat hij kalm en sereen ontvangt, volledig bij kennis, met een bewonderenswaardige godsvrucht en een diepe eerbied.

In de avond, terwijl Rome bruist van nieuws over de oorlog, kondigt de grote klok van de Sint Pieter aan, dat de paus op sterven ligt. Alle klokken van Rome geven antwoord.

Alle harten kloppen van emotie. De kerken vullen zich met gelovigen. Velen bieden hun leven aan om dat van Pius X langer te laten duren. De kinderen, die zijn lievelingen waren, vouwen hun handjes en smeken. Maar God wilde een heilige meer hebben in de hemel. Angstig uur voor de wereld, maar zoet voor de paus die heenging, terwijl hij nog woorden van gebeden, van zoenoffer en van barmhartigheid mompelde. Het laatste afscheid was voor *“Zijn kardinaal”* die, sinds elf jaar, hem had begrepen, met vertrouwen en genegenheid omringd, in de details van het dagelijks leven alsook in de historische tijden van het gedenkwaardige pontificaat.

Ook al kon hij niet meer spreken, zijn geest bleef helder. Zijn blik weerspiegelde heel zijn ziel. Hij nam de hand van zijn zeer trouwe Staatssecretaris in zijn hand, drukte haar stevig, liefdevol, lang, alsof hij in dit stomme afscheid heel zijn tederheid, heel zijn dankbaarheid tot uiting wilde brengen, en het *Consummatum est* uitspreken van zijn werk en lijden.

Daarna glimlachte hij naar zijn zusters, zegende de paar kardinalen en prelaten die aanwezig waren en die huilden, wees naar de hemel.

De atmosfeer van de kamer was zuiver en zacht, zoals zijn leven was geweest. Rond zijn witte gelaat voelden de aanwezigen iets buitenaards. Hij zuchtte licht, maakte daarna een langzaam kruisteken en vouwde zijn handen, alsof hij een groot mysterie celebreerde.

Tegen de dageraad sloep de paus, hij kuste een kruisbeeldje en omgeven met de stralenkrans van de heiligheid, trad hij voor altijd binnen in de vrede van de dood zoals een koning een koningstroon bestijgt. *“Zijn dood kon niet rustiger zijn”*, riep de beroemde Romeinse clinicus, de senator Marchiafava.

Eerste slachtoffer en eerste martelaar van de Grote Oorlog – naar de uitspraak van een eminente prins van de Kerk, die het algemeen gevoelen weergaf – Pius X was opgestegen naar de goddelijke hoogten zoals de krullen van de wierook rond het altaar opstijgen.

De liefde die hij had voor zijn zonen, voor de mensheid, gestort in de afgrond van de haat, deze liefde had hem gedood, had deze sterke en delicate, krachtige en breekbare wilskracht gebroken: zijn grote hart. Op dit ogenblik gaf de klok van de Vaticaanse basiliek 1 uur 15 van de 20ste augustus 1914 aan. Een dageraad van tranen, maar ook een dageraad van glorie. Voor een paus als Pius X was de dood niet de overgang naar de vergetelheid –, maar de apotheose.

In de eerste uren van de morgen begonnen prelaten, vertrouwde gasten en enkele kardinalen op een altaartje dat was opgesteld in de kamer waarin de gelukzalige zijn laatste adem had uitgeblazen, de Mis op te dragen. Anderen kwamen bij zijn stoffelijk overschot, legden er rozenkransen op, medailles en kruisbeelden. Om ze te bewaren als dierbare souvenirs en kost-

bare relikwieën: ontroerend schouwspel dat zich waarschijnlijk in grotere mate herhaalde, toen het lichaam van Pius X, van de avond van 20 augustus tot de morgen van de 21ste, gekleed in pauselijk kleding, werd opgesteld in de tronzaal.

De toevloed van mensen was zo enorm dat het toezicht enkele leden van de Eregarde moest belasten met het bewaken van het stoffelijk overschot, terwijl twee prelaten, om te voldoen aan de devotie van de gelovigen, voorwerpjes die zij hadden meegebracht, in contact brachten met het lichaam van Pius X. Allen waren ervan overtuigd dat zij zich bevonden voor het stoffelijk overschot van een heilige.

Welsprekende getuigenissen

De katholieke wereld, en zelfs de tegenstanders van de Kerk die zijn pontificaat hadden bestreden, brachten een respectvol eerbewijs aan Pius X. De *Temps*, van Parijs — het grote dagblad van het Franse protestantisme — schreef: “Pius X heeft nooit rekening gehouden met elementen die gewoonlijk de menselijke beslissingen bepalen. Hij is op zijn terrein gebleven: die van het goddelijke. Hij heeft zich altijd alleen laten leiden door zijn geloof; hij is het bewijs van de realiteit geweest, van de macht en van de heerschappij van de geest; hij heeft niet gevreesd te verklaren dat niets aan de Kerk ontbreekt om te strijden en te leven, vooropgesteld dat zij vrij is en blijft zoals zij is”.

De *Times* van Londen: “Allen die de ware heiligheid beminnen, zullen zich verenigen met de katholieke Kerk die in Pius X een heilige priester, een grote bisschop en een grote paus betreurt”. *L'Humanité*, de socialistische krant van Parijs: “De paus is dood. Wij moeten zeggen dat hij een grote paus was. Zijn politiek was heel eenvoudig; zij bestond uit het herstellen van de waarden van het geloof, met een apostolische standvastigheid. Hij heeft deze politiek met gezag kunnen voeren, door de eenvoud van zijn ziel en de oprechtheid van zijn deugden die niet in twijfel getrokken kunnen worden. Hoe wij hem ook beoordelen, wij moeten zeggen dat Pius X een grote paus is geweest”.

Een liberale krant van Rome publiceerde deze kernachtige titel: DE GESCHIEDENIS ZAL VAN HEM EEN GROTE PAUS MAKEN, DE KERK ZAL VAN HEM EEN GROTE HEILIGE MAKEN. Een andere democratische krant van Rome zei: “Hij heeft onder ons de figuur van de Arme van Assisi doen herleven; Pius X is een heilige.”

Betekenisvolle en onverdachte getuigenissen. Niet minder welsprekend zijn die van de diplomaten die bij hem geaccrediteerd waren en die zijn Staatssecretaris, kardinaal Merry del Val vermeldt: “Ik heb er ettelijke gezien, die tot tranen geroerd waren. Ik herinner me dat één van hen, niet katholiek, toen hij me zijn grote smart tot uitdrukking bracht, me zei dat hij de bedoeling had om aan zijn regering een andere bestemming te vragen, omdat, wie de nieuwe paus ook was, Rome zonder Pius X voor hem niet meer de hoofdstad van de wereld zou zijn. Op dezelfde dag sprak een andere diplomaat me over de tragische situatie van het door de oorlog diep getroffen Europa: — “Het laatste licht”, zei hij me, “en de laatste kans op vrede zijn uitgedoofd met Pius X en er is alleen maar duisternis om ons heen”.

De laatste toespraak van de H. Pius X: 2 augustus 1914

Ziehier zijn laatste kreet van smart: de ontroerende Aansporing tot de katholieken van heel de wereld die hij rondzondt op 2 augustus, de dag van het grote "Bedevaartsfeest van Assisi" in de grote maalstroom die zoveel jonge bloemen, zoveel menselijke levens zou vernietigen.

Zijn ziel van Vader en Herder van alle volkeren stort zich uit in deze Aansporing:

"Terwijl Europa bijna geheel wordt meegesleept in een rampzalige oorlog, kan niemand haar gevaren, haar slachtingen en haar gevolgen onder ogen zien zonder vervuld te worden van smart en schrik. Ook Wij kunnen slechts een verscheurde ziel hebben als Wij denken aan zoveel christenen en zoveel volkeren die Ons na aan het hart liggen.

In deze ernstige angstgevoelens, ondervinden en begrijpen Wij dat wat de vaderlijke liefde en Ons apostolisch ambt Ons vragen te verzwijgen, dat wil zeggen Hem aan te roepen die alleen te hulp kan komen, Christus, Prins van de Vrede en almachtige Bemiddelaar van de mensen bij God.

Wij sporen de katholieken van heel de wereld aan om Zich met vertrouwen tot Zijn troon van genade en barmhartigheid te wenden. Laat de geestelijkheid het voorbeeld geven door, volgens de instructies van de bisschoppen, openbare gebeden te organiseren in de parochies, om te verkrijgen dat God zo snel mogelijk het spook van de oorlog verjaagt en de leiders van de volkeren gedachten van vrede en niet van droefenis, in geeft".

Van het Vaticaan, 2 augustus 1914.
Pius X, Paus.

Dit was zijn opperste smeking. Dezelfde dag, toen hij de grote binnenplaats van St. Damasus verzamelde menigte zegende, stelden alle aanwezigen vast dat een zekere neerslachtigheid in plaats was gekomen van zijn wilskracht van de voorafgaande maanden. Hij scheen ter dood veroordeeld. De smart had hem gebroken. Kon het nog strijden, dit hart dat zich altijd had gevoed met liefde?

"Mijn arme zonen..., mijn arme zonen!..." zuchtte hij, de ogen vol tranen, wanneer hij over nieuwe mobilisaties en nieuwe gevechten hoorde.

Dag en nacht streed hij met God, bestookte Hem met zijn gebeden. Dag en nacht herhaalde hij: *"Ik offer mijn ellendige leven als zoenoffer om de slachting van zoveel van mijn kinderen te verhinderen."* Hij was ontroostbaar als hij eraan dacht dat jonge geestelijken, zoveel priesters van verschillende landen, op de slagvelden tegenover elkaar waren opgesteld in een moordende broederstrijd.

Alleen zij die zijn laatste ontboezemingen hebben gehoord, hebben er een idee van wat hij heeft geleden. Een onuitsprekelijke angst om niet gehoord te worden door de koppige bestuurders die de verantwoordelijkheid voor de verschrikkelijke tragedie op zich hadden genomen.

De heilige grijsaard werd verteerd door verdriet, hij had de stortvloed van ijzer en vuur voor ogen, en hij mompelde: *"Ik lijd voor allen die vallen op de slagvelden... O! deze oorlog!... Deze oorlog, ik voel dat hij mijn dood zal zijn."*

En hij weende bitter, maar de sterkte van de heiligen was in hem en een heldhaftige, totale overgave aan de wil van God.

Preek van Mgr. Lefebvre over de H. Pius X

Recollectie van de Derde Orde, 3 september 1988

Beminde gelovigen,

Pater La Praz heeft het uitstekende idee gehad om u vandaag samen te brengen in Ecône bij gelegenheid van dit feest van de H. Pius X, dat ons patroonsfeest is. Jammer genoeg zijn de meeste seminaristen afwezig en dus kunnen we aan dit feest vandaag niet de plechtigheid geven die het zou verdienen. Maar omdat de meesten onder u naar deze Mis komen in het teken van de Derde Orde van de Priesterbroederschap St. Pius X, zullen we de gelegenheid hebben deze dag onder dat patronaat door te brengen, onder het patronaat van onze heilige Patroon, de H. Paus Pius X. Ik zal het niet lang maken deze morgen, omdat ik de gelegenheid zal hebben u deze namiddag terug te zien van 14.30 u. tot 15.30 u.

Ik zou u eenvoudigweg willen overbrengen en u als opdracht willen laten, een opdracht die de H. Pius X gaf aan de leden van de Katholieke Actie, maar die hij ook uitstreckte over al degenen die op de een of andere manier in de wereld leefden en probeerden christelijk te leven en de priesters en de bisschoppen te helpen bij hun apostolische leven, bij hun missie.

En dat is zeker het geval, denk ik, bij de Derde Orde. De H. Pius X zei dus tegen zijn congresleden die hem in Rome waren komen bezoeken bij gelegenheid van het congres van de Katholieke Actie, dat hij hun als opdracht drie woorden gaf: Godsvrucht, Studie, Actie.

En ik denk dat deze opdrachten zeker ook geschikt zijn voor een Derde Orde.

Ten eerste de Godsvrucht. In uw regels wordt precies aangegeven dat de Derde Orde u vraagt al het mogelijke te doen om bepaalde daden van godsvrucht te verrichten, bepaalde gebedsoefeningen die ons brengen in deze sfeer van gebed, van meditatie, van vereniging met God, van devotie voor de Allerheiligste Maagd Maria en voor de heiligen, om u dus nader te brengen tot dit godsdienstig ideaal dat u probeert na te streven. Godsvrucht, vooral door deel te nemen aan het H. Misoffer, zoveel mogelijk dagelijks en, zo mogelijk ook door te communie te gaan, de dagelijkse communie, dat is een ideaal. Natuurlijk is dit niet altijd mogelijk. Maar dit verlangen om nader tot God te komen is misschien vandaag meer noodzakelijk dan ooit, juist omdat het ideaal van de H. Mis is afgebroken. De nieuwe Mis is afgekeerd van haar doel, haar doel dat vooral verzoent, haar doel dat vooral is om onze zonden uit te wissen. Ongetwijfeld is het eerste doel van de H. Mis om eer bewijzen aan God en Hem bedanken voor al Zijn weldaden. Maar het H. Misoffer zou, ongetwijfeld, niet plaats gehad hebben, als het Offer van Calvarië er niet geweest was. En het Offer van Calvarië zou, ongetwijfeld, niet plaats gehad hebben, als er geen voldoening voor onze zonden was geweest. Onze Heer Jezus Christus, de Zoon van God is mens geworden, om te sterven op het Kruis, om ons vrij te kopen van onze zonden. Dat is het essentiële doel van zijn Menswording.

Het doel van de Mis is dus vooral, in deze geest van berouw te komen, deze geest van voldoening voor onze zonden en ons te onderwerpen aan alle genaden die afdalen van het altaar door het Kruis van Onze Heer Jezus Christus, om ons te zuiveren van onze zonden.

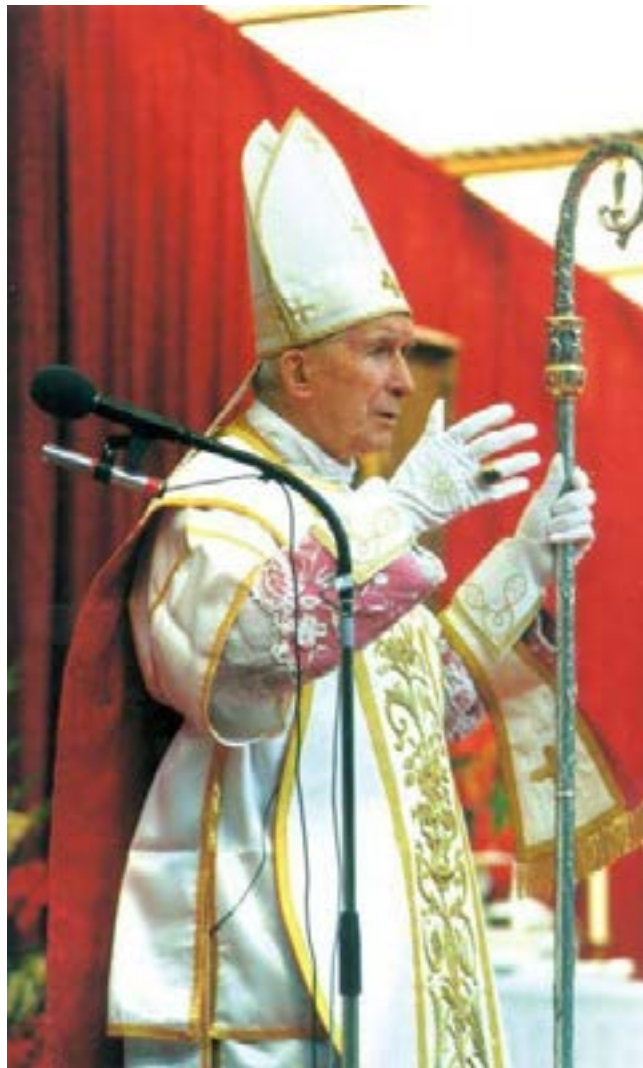
Dat is de geest waarin wij moeten deelnemen aan de H. Mis. En deze geest is een geest van voldoening en een geest die ons tegelijkertijd de moed geeft de beproevingen van het dagelijks leven te verdragen en alles op te dragen in vereniging met het lijden dat Onze Heer heeft ondergaan op het Kruis, vereniging met het Kruis van Jezus. Dat is het speciale doel van deze godsvrucht die de H. Pius X ons vraagt.

En daarna spreekt de H. Pius X over de Studie. Geen vraag natuurlijk om bijzondere, buitengewone, studies te doen. Het gaat er heel eenvoudig om, Onze Heer Jezus Christus beter te kennen, Onze Heer Jezus Christus beter te kennen door de H. Schrift te lezen en vooral het Nieuwe Testament. Al zou het maar één of twee bladzijden van het Nieuwe Testament zijn. En dan als u er de mogelijkheid toe hebt, de Navolging van Jezus Christus te lezen, het leven van de heiligen te lezen, boeken te lezen zoals die van de H. Grignon de Montfort over de Allerheiligste Maagd Maria. Zoveel boeken die de grote liefde van Onze Heer doen kennen voor ons en de grote goedheid die Onze Heer heeft uitgeoefend tegenover ons, door ons alle weldaden te geven die Hij ons heeft gegeven en speciaal door ons Zijn Moeder, de Allerheiligste Maagd Maria te schenken.

Duik in deze studies, deze zo mooie, zo heilige, zo bemoeidigende studies. Vroeger lazen vele gezinnen deze studies en vooral tijdens de lange winteravonden. Het gezin verzamelde zich rond de haard en het las *La veillée des chaumières* bijvoorbeeld, dit blad *La veillée des chaumières* was een tijdschrift dat naar de families werd gestuurd, een katholiek tijdschrift, diep christelijk, waarin veel heiligenlevens werden vertoond met alle voorbeelden van de deugden die deze heiligen hadden beoefend, die bemoedigend waren voor de families. Dat was een andere sfeer dan de televisie van tegenwoordig.

En in deze sfeer moeten de leden van de Derde Orde proberen hun gezin terug te brengen, om thuis werkelijk de sfeer van een heiligdom scheppen, waarin God woont, waarin ook de liefde van de H. Geest woont. En zo deze sfeer van liefde scheppen die de leden van eenzelfde gezin moet verenigen. Dus: Godsvrucht, Studie, Actie.

Actie: De Derde Orde moet missionair zijn. U moet de genade die God u geeft niet voor uzelf houden. U hebt grote genade ontvangen. In de eerste plaats al het feit dat u in de Traditie van de Kerk bent gebleven, dat is een enorme genade, want u bent door dit feit zelf dicht bij de ware bronnen van de genade van God gebleven, dat wil zeggen van het goddelijk leven. Bronnen van het goddelijk leven, door de sacramenten, door het H. Misoffer. Dat is een buitengewone genade. En deze nieuwe genade die u is gegeven om tot de Derde Orde te behoren, het verlangen om tot de Derde Orde te behoren is ook een uitgelezen genade, die u is gegeven, om u voor te bereiden op het eeuwige leven.

En om degenen mee te nemen die rondom u zijn en rond hen voor wie u moet zorgen – uw vrienden ook en al degenen met wie u in contact bent – hun het voorbeeld te geven van een christelijk leven, van een leven dat diep verenigd is met God. Dit voorbeeld zal het missionaire voorbeeld zijn, dat goeds zal doen rondom u.

Dat is hoe de H. Pius X de leden van de Katholieke Actie aanmoedigde, te leven. Welnu, ik denk dat dit ook van toepassing is op de leden van de Derde Orde.

Onthoud dat: leef in een sfeer van godsvrucht, in een sfeer van vereniging met God; lees, went en houd uw geest en uw hart gericht door de goede voorbeelden van de heiligen en vooral van de Allerheiligste Maagd Maria.

En heb verder deze geest van naastenliefde, verlangen om goed te doen, om de genaden die u ontvangen hebt mee te delen, al deze geschenken die God u heeft gegeven, ze mee te delen aan de anderen, opdat zij ook profiteren van uw voorbeeld en op hun beurt alle genaden ontvangen die hen zullen helpen in dit leven te functioneren, vervuld van hoop, van de ware hoop die de verwachting van het eeuwige leven is.

In de naam van de Vader...

De zaligverklaring van de H. Pius X (1951)

Als zij die de prachtige plechtigheid hebben bijgewoond, die is gehouden aan de voorgevel van de Sint Pieter, in de namiddag van 3 juni 1951, een voor altijd gezegende dag, de vurigste onder de gelovigen van Pius X waren, de meest veeleisende onder hen die wilden dat er een eerbewijs werd gegeven aan deze engelachtige paus, dat zijn grootheid waardig was, dan durven wij te zeggen, en wij zijn goede getuigen, dat zij zijn overstelpt en meer dan overstelpt.

Abbé Victor Alain Berto, "Voor de H. Roomse Kerk"

Wat zij ook verwachtten, wat er is gekomen, heeft hun verwachtingen overtroffen: zij hebben de lof voor Pius X van de lippen en uit het hart van Pius XII horen stromen; en helemaal buiten zichzelf, wisten zij in hun vreugderoes niet meer of zij uitbundiger van blijdschap waren om de eer die verleend werd aan de zalige Opperherder, of uit dankbaarheid tegenover de regerende Opperherder, die haar zong met die verheven welsprekendheid, met die werkelijk ongehoorde klanken. "O Rome! Rome, ook jij bent gezegend, omdat het waar is dat jij alleen, gepurperd door het bloed van de Apostolische Prinsen, haar brengt over alle schoonheden van de wereld, "excellis orbis una pulchritudines". Omdat het waar is dat jouw vreugde niet helemaal kan binnenkomen in onze veel te kleingeestige harten, en dat wij in jouw vrede moeten komen als in de vreugde van het Paradijs!

Wij hebben geen talent om te beschrijven, en in ons blad komen geen beschrijvingen.

Maar hoe zouden we kunnen zwijgen over het schouwspel dat wij onder ogen hadden, van de hoogte van de colonnade waarop opletende vrienden ons hadden laten plaatsnemen. De enorme uitgestrekte armen van de colonnade waren niet groot genoeg om de apocalyptische menigte te bevatten die zich erop stortte, die zich erdoor liet omsluiten als in een moederlijke liefkozing, met een ongelooflijk vertrouwen, met de heerlijke vrijheid van de kinderen van God. We hebben andere menigten gezien! Systematisch bijeengeroepen, geordend applaudisserend, geordend gillend, geordend schreeuwend en brullend bij het bloedbad, en in naam van de menselijke waardigheid. Maar deze bezoekers zijn niet naar de Sint Pieter gesleept, zij stroomden erheen, zij waren niet de bedronken slaven van een tiran, zij dronken er de sobere roes van de Geest, geschonken door een Vader wiens witte verschijning de begeerte naar aards voedsel uitdooft in plaats van haar op te wekken. Die Geest maakt, met kreten van liefde, het doopverlangen uit de borsten los naar alles wat zuiver en heilig is, naar de hemel waar Christus gezeten is aan de rechterhand van God. Wij leren hier dat er slechts één menselijke waardigheid is, en dat is de katholieke waardigheid.

Voor de hoge "cancelli" van de Sint Pieter was een altaar opgesteld, een ruimte uitsparend om er de schrijn van de zalige Pius X in uit te stellen. Daarin rustten de heilige relieken, onder de witte toog en het rode schoudermanteltje, het gelaat bedekt met een masker van zilver. Gezongen vulden het wachten, en het werd tijd. Plotseling begonnen mensen van de kant van de bronzen poort te juichen, wat toenam en ogenblikkelijk

de esplanade vulde, en het leek alsof het geluid zich, zonder ergens af te nemen, op de wijze van een cycloon verplaatste en de troon vergezelde waarop, stil en rustig, de Heilige Vader zat, omgeven door deze dwarreling van jubel. Hij glimlachte, opende zijn armen breed en zegende. Op deze opgezwepte zee liep hij zonder andere emotie dan tederheid, omdat hij haar beveelt, en omdat hij wist dat alleen de liefde deze enorme golven deed opzwellen, die hij met een woord kalmeerde: "imperat venta et mari".

Afgedaald van de bronzen poort tot aan de obelisk, keerde de stoet terug door het middenpad; voor het altaar aangekomen stopte de bewegende troon en werd neergezet. De witte vorm leek meer te vliegen over de treden van het altaar met de lichte van een verschijning van Pasen dan ze te beklimmen, en "de zachtmoedige Christus op aarde" keerde zijn gelaat naar ons toe. Hij maakte een kruis, verhief de handen, "et fada est tranquillitas Magna". Wat een stilte, en om welke woorden te horen!

We schamen ons er niet voor, gehuild te hebben, toen we vorig jaar, in de alledaagsheid van een trein, de pauselijke homilie lasen bij de heiligverklaring van de H. Maria Goretti. Het was de eenvoud, de liefelijkheid van de Bergrede; het was Jezus die de zuivere harten prees; het was de Vader die het doorstoken lichaam van zijn kind in zijn armen hield, die heel de Kerk en heel de aarde opriep om zijn smart te aanschouwen, omdat zij dood is, en zijn grootse trots omdat zij martelares is.

Een andere grootsheid deed ons vandaag eerbiedig neerknielen, de grootsheid van de Thabor. Vanaf de eerste woorden van Pius XII is het de stem van Petrus die wij hoorden, de stem van "de door God daartoe gewijde getuige" van de heiligheid van Pius X, die "met hem op de heilige berg" is geweest, en die "aangewezen als waarnemer van deze glorie" is geweest gedurende deze verheerlijking van elf jaar.

Zeggen we niet teveel? Doen we niet verkeerd als we voor een Paus, zelfs een zalige, de woorden gebruiken die de Prins van de apostelen slechts gebruikt in één van de meest verheven uren van zijn nabijheid bij het mensgeworden Woord? We willen slechts zijn woorden iets aanpassen; het feit is dat zij zich aan onze geest heeft doen gelden met een soevereine kracht, en dat zij ons zal helpen te laten begrijpen wat wij willen zeggen over het kenmerkend karakter van de heiligheid van Pius X.

Dat is een heel pauselijke heiligheid, en, als wij het zo kunnen uitdrukken, een uitsluitend pauselijke heiligheid. Pius X is heilig geweest als paus, en niemand anders dan een paus zal ooit een heilige zijn zoals hij is geweest.

We blijven niet staan bij hen die wel durven te zeggen, of in het duister te fluisteren, dat de Paus zojuist Jozef Sarto zalig verklaard heeft en niet Pius X. Heel de redevoering van 3 juni is een vurige logenstraffing en plechtige tegenspraak geweest voor die wanhopig weerspannige of wanhopig foute geesten. "Mentis impudentissime", dat is het enige antwoord om aan hen te geven. Maar we denken aan de historici van goede wil die er niet in slagen om in het leven van Pius X, voor of na zijn verheffing, te zoeken naar de kenmerken van de privé-heiligheid. Zij zijn op de verkeerde weg. In de richting waarin zij zoeken, zullen zij weinig vinden, en dat weinig is nog van minder belang.

Dat betekent niet dat er in het leven van het kind van Riese, van de kapelaan of de pastoor, van de bisschop of de kardinaal, niet veel bewonderenswaardige voorvallen zijn; andere zullen zeker aan het licht komen, en alles is al buitengewoon. Maar tenslotte, als de patriarch van Venetië gestorven was, voordat hij Pius X was geworden, wie zou er dan aan gedacht hebben hem zalig te verklaren? De biografen ontlenen onbeschaamd karaktertrekken waarvan er geen enkele, meestal, gegarandeerd is: de een stelt de toewijding, de ander de geestelijke en sympathieke eenvoud; andere, de minst authentieke, zijn banaliteiten waarop de schrijver zich mooi kan uitsloven; die geschiedenis moeten we weglaten. Wat we zeker weten, geeft het bewijs van een pauselijke heiligheid in voorbereiding, zodat we kunnen denken, dat het ging om hem van wie Pius XII zei dat hij geboren leek om de Herder van de Kerk te worden; maar dat weten we pas op de dag dat de Kerk overging tot zijn zaligverklaring.

Om dit essentiële punt te omzeilen, scharen biografen zich onbewust aan de kant van hen over wie we daarnet spraken, en wie de Heilige Vader zo streng terecht heeft geweest. Zij willen wel dat Jozef Sarto een heilige is geweest! Voor hen is het niet te verdragen dat Pius X zalig verklaard zou zijn wegens zijn gedrag als Paus, we zeggen niet voor zijn subjectieve bedoelingen, omdat zij heilig geweest zijn, maar voor zijn gedrag als Paus. Wel, dat is precies wat de Kerk heeft gedaan, de historici moeten de Paus tonen in Pius X om de heilige te tonen, omdat de heiligheid van Pius X is geweest om een heilige Paus te zijn. Moge onze hand verschrompelen, liever dan ooit, als wij deze prachtige waarheid laten verminderen, zo luisterrijk voor de Apostolische Stoel, zo heilzaam voor de christenen!

De heiligheid van een Paus is niet die van een karmeliet of van een franciscaan, van een Vincentius a Paolo of een Foucauld. Om zalig verklaard te worden, hoeft een paus niet in overeenstemming met de canons van Rodriguez gevonden te worden. De heiligverklaring van de H. Hiëronymus was ook niet in overeenstemming met de canons van Rodriguez, die overigens achtenswaardig zijn! Er zijn mensen die eruit concluderen dat, als het overgedaan kon worden, de H. Hiëronymus de heiligverklaring gemist zou hebben. Zij vergeten alleen dat de Kerk de H. Hiëronymus iedere dag canoniseert, alleen door hem niet te "ontcanoniseren".

Er is slechts één maat van heiligheid. Om de taal weer op te nemen waaraan de lezers van onze strenge bloemlezing gewend zijn, zeggen we, dat het begrip heiligheid geen eenstemmig begrip is, het is een analoog begrip. In de gelederen van de gelovigen verschilt iedere heilige van alle andere "e stella a stella differt", en "non est inventus similis illi". Maar als het gaat om een Paus! De heiligheid van alle andere christenen zonder uitzondering is een heiligheid van leden; de heiligheid van een Paus is een heiligheid van een Hoofd, een hoofdheiligheid. Alleen de Paus is de rots waarop de Kerk is gebouwd, alleen de Paus is voor de Kerk, zichtbaar, wat Jezus onzichtbaar is: het Hoofd. De bisschoppen zijn ook hoofden, zij hebben ook leden, maar zij zijn niet het enige en soevereine Hoofd van alle leden; voor de Paus, zijn zij ook leden.

Er is geen verandering van klasse vergelijkbaar hier op aarde met die welke van een lid van de Kerk zijn Hoofd maakt. Hij blijft sterfelijk en aan lijden onderhevig, zoals Jezus op de Thabor, hij blijft zich zondaar verklaren, hij zegt dat zoals alle priesters "quia peccavi nimis"; maar tegelijk als zijn klederen wit worden als sneeuw, wordt zijn gezicht de zon van de wereld "e resplenduit facies dus sicut sol". Er is meer dan een overeenkomst tussen het mysterie van de Gedaanteverwisseling en het "Tu es Petrus".

Welke is de functie van een hoofd, tenzij zijn lichaam levenskracht te geven? Een Paus zal heilig genoeg zijn om het aureool en het altaar te verdienen, als hij de Kerk heldhaftig genoeg levenskracht geeft aan de Kerk?

Zeker verhindert niets, dat een Paus een heilige is als privé-persoon, zoals hij geweest is vanaf zijn jeugd en zijn kindertijd. Maar als hij, Paus geworden, een privé-heilige blijft, zonder heilig te zijn als Hoofd van de Kerk, zal hij slechts gecanoniseerd worden bij een voorafgaande troonsafstand. Zoals de H. Celestinus, een man van zeker heldhaftige deugd, die de heldhaftige voorzichtigheid had, te oordelen dat hij niet geschapen en ter wereld gekomen was om Hoofd te worden, en die niet rustte voor hij weer lid geworden was.

Als daarentegen de paus de heiligheid heeft die hem alleen eigen is, de pauselijke heiligheid, als hij van voet tot hoofd de man van zijn functie is, zal de Kerk geen vragen stellen over de heldhaftige nauwkeurigheid waarmee hij zijn gewetensonderzoek heeft gedaan, over de hardheid van zijn stromatras of over de ruwheid van zijn haren. Het zal voor de Kerk voldoende

zijn om er zeker van te zijn, dat hij de privé-deugden tot een heldhaftige graad heeft gehad, "in praeparatione animi", zoals Abraham de maagdelijkheid had. Voor de praktijk is dat evenzeer het geval, als de heldhaftigheid duidelijk is; als zij in een procedure bewezen moet worden, kan men er zeker van zijn dat het christenvolk het bewijs niet afwacht. Het wacht zelfs niet altijd de dood van de geïnteresseerde af. Het voelt zich heldhaftig bestuurd, het voelt zich geleid door een heldhaftig Hoofd, het zegt dadelijk: "Deze paus is een heilige", en er is geen middel meer om het van zijn standpunt af te brengen. Als de beampten tegenwerpen, dat deze paus minder tijd in de kerk doorbrengt dan een kartuizer, dat hij minder verstorven is dan een trappist, minder ingehouden dan een jezuïet, minder bestand tegen weer en wind dan een dorpspastoor, lacht het volk om die haarkloverijen. Het zou niet kunnen antwoorden met de juiste woorden, maar het instinct van het Doopsel laat het doorzien dat het niet de zaak van een Paus is, kartuizer, trappist, jezuïet of dorpspastoor te zijn, maar wel zijn taak om de kartuizerkloosters, trappistenkloosters, de Sociëit van Jezus en de pastorieën in goede orde te houden, ieder op zijn plaats de stellen en iedereen, van de grootste tot de kleinste, te laten werken, in één woord Petrus te zijn en de Kerk te dragen.

We hebben deze dingen gezien en we zien ze! De faam van heiligheid van Pius X is begonnen bij zijn leven; toen was er één christen op de tienduizend die ook maar iets wist van wat de privé-deugd van de Paus was. Zeker, niemand twijfelde eraan, maar het is niet daarop dat zich een steeds groeiende verering baseerde. De grote aansporingen die zij ontvingen van hun Hoofd, de golven van vitaliteit die uitgingen van Petrus en dus heel de Kerk bezielde, dat is waarin de christenen de heldhaftigheid gewaarwerden. Deze paus die de Kerk weer zoveel vrijer wist te maken toen zij verdrukt werd in Portugal, Frankrijk, Ecuador en Polen, en die haar zonder aarzelen bestemde voor de armoede, om haar de onderdrukking of de verflauwing te besparen.

Deze paus die de in Rouen verbrande maagd zalig verklaarde en die het menselijk geweten wreekte voor de schande van een afschuwelijker proces dan de foltering; deze paus die waakte over de zuiverheid van het geloof met heel het vuur van tederheid en heel het vuur van strengheid, hijzelf altijd tot in de grond aangespoord in elk van zijn daden, met een oprechtheid van ongedesemd brood, zo moedig, dat het scheen dat hij niets berekend had, zo opportuun dat hij alles gemeten moest hebben; deze Paus die nauwelijks geroemd, overal een enorme beweging van terugkeer tot de luister van de liturgie en van de gewijde muziek veroorzaakte en de lelijkheid buiten de heilige tempel van God verbande; deze paus ten slotte en vooral, die met een zachte en onoverwinnelijke wil de kleine kinderen wilde laten communiceren, - deze paus was een heilige. De laatste trek voltooide het gezicht; en, ook hier, zijn wij een goede getuige.

"Pius X is een heilige": de eerste keer dat wij deze woorden hoorden, bereikten ons uit het hart van onze moeder, toen we tien jaar waren. Het Decreet was pas verschenen. We moesten volgend jaar "de plechtige communie doen", en de plechtigheid was vastgesteld op 15 juni. De geestelijkheid die, ten minste in Bretagne, het decreet met respect en vreugde had ontvangen, geloofde niettemin, dat het goed was de zaken niet teveel te verhaasten, voor dit eerste jaar dat het van kracht was.

De kinderen van onze leeftijd voelden zich onderworpen aan het paasvoorschrift, maar de clerus vreesde, met reden, niet in één klap ingewortelde gewoonten te kunnen veranderen. Bij ons werd het prompt gedaan. Onze moeder, een christin van de laagste stand – of van de edelste – die, zei ze, “haar godsdienst slechts in het Bretons kende”, maar wier ziel een altaar was, en die de zaken van God onderscheidde door dit onfeilbaar aanvoelingsvermogen van harten zonder zonde, verklaarde meteen: ‘De paus zegt dat jij mag en zelfs moet communiceren. Het is een Heilige, om de gedachte te hebben, Jezus te geven aan de kleine kinderen zoals jij. Je moet niet wachten tot 15 juni, je zult je Pasen houden, en dat zal je eerste communie zijn. Je broertje heeft nog meer geluk dan jij: hij is pas acht jaar, en hij mag tegelijk met jou ter communie gaan.’

In hoeveel gezinnen werden toen dergelijke woorden uitgesproken! Hoeveel moeders overtuigden van toen af hun kinderen van de heiligheid van de paus, van Pius X aan wie zij te danken hadden om zo vroeg de Eucharistie te ontvangen!

Om het even waar de meeste vooroordelen te overwinnen waren, of waar de toepassing van het Decreet de meeste traagheid zal ontmoeten, de grootheid van de pauselijke gedachte deed zich gelden: de Heer en de onschuld elkaar te laten ontmoeten, dat was te mooi, dat was veel te geniaal evangelisch, dat was een heilige.

Een twaalfal jaren na de dood van Pius X, lagen wij gekniel in de Sint Pieter, met anderen, boven de plaats waar toen in

de crypte de eerbiedwaardige resten rustten. Een pelgrim sloeg ons gade, bijna een vreemdeling, want hij kwam zeker voor de eerste keer op deze plaats die voor ons vertrouwd was als het ouderlijk huis, en deze rondom geknielde mensen intrigeerden hem. Toen wij waren opgestaan, ondervroeg hij ons. We toonden hem het koperen kruisje dat ingelegd was in de vloer van de Basiliek met het opschrift: “Pius X”. Hij riep uit: ‘Come mai, Pio decimo! Quello che ha data le comunione ai fanciulli! Era un Santo davvero!’ “Dat is dus Pius X! Hij die de communie heeft gegeven aan de kinderen! Dat was een echte heilige.” En hij deed wat wij zojuist gedaan hadden: hij viel op de knieën, maakte een kruis, bad en kuste het koperen kruis.

De geschiedenis van de reputatie van heiligheid van Pius X begint nauwelijks, of, er werden bij duizenden staaltjes van verteld. Wat wij ervan gezegd hebben volstaat voor onze bedoeling. De reputatie van heiligheid, van het begin en bij het leven zelf van de Zalige, zijn niet gebaseerd geweest op wat wij wisten, of liever op wat wij niet wisten, van zijn privé-deugden, maar op het feit dat hij Petrus was met een schitterende heldhaftigheid, en dat de Kerk onder dit Hoofd, overstromd van licht, en zo rustig in het bezit en de uitoefening van de apostolische macht, zich voelde leven met een hernieuwde jeugd, zoals onder de eerste tot wie was gezegd: “Tu es Petrus.”

Of we zijn in een ongehoorde dwaling, en dan bidden we God dat Hij ons uit de droom helpt, ofwel de plechtige handelingen van 3 juni hebben slechts een weloverwogen bekrachtiging gegeven, en indien nog niet onfeilbaar, toch reeds soeverein, in de spontane overtuiging van het gelovige volk. Zij geven geen ander idee van de heiligheid van Pius X. De Breve die 's morgens werd gelezen in de Sint Pieter brengt ongetwijfeld de voornaamste gebeurtenissen van het leven van de Zalige vóór zijn verheffing in herinnering, maar, om zo te zeggen, om ervan af te zijn. Dat zijn, zou Mgr. Duchesne gezegd hebben, algemeenheden van de tweede nocturne; heel het belang van het document concentreert zich in de celebratie van het Pontificaat, daar zijn de lofspraken die hem karakteriseren, en zij gaan naar de Opperherder. Wat betreft de toespraak die Pius XII hield in de namiddag, en die wij, als we het mogen zeggen, hoorden in een soort geestvervoering, “sive in corpore nescio sive extra corpus nescio”, deze charismatische toespraak toont in Pius X absoluut slechts de voornaamste heiligheid, tot in deze graad van aandrang, verbazingwekkend zelfs voor ons, dat onze Heilige Vader de Paus voor de geest heeft willen roepen, naast de Zalige, “de grote ziel van zijn zeer trouwe Staatssecretaris, kardinaal Merry del Val”.

We geven de woorden van de Heilige Vader weer, ten eerste om ons kinderlijk aan te sluiten bij hem in de lofspraak op Pius X, vervolgens als getuigenis van onze vreugde over een eer die, de Heilige Vader heeft het doen opmerken, afstraalt op de Apostolische Stoel en die, daardoor, ons twee of drie maal dierbaarder is, voor ons die van ganser harte deze Stoel van waarheid, rechtvaardigheid en liefde beminnen. Ten slotte, ter ere van grenzenloze dankbaarheid aan de roemrijk regerende Paus, die de hoop van heel de Kerk heeft vervuld. Wij zegenen God dat Hij hem voor dit sublieme werk heeft gekozen. Welke stormen er ook komen, Pius X is Zalig en Pius XII heeft hem zalig verklaard.

Plechtigheid van de Heilige Pius X

Brussel, 2014 – (10.00 u.)

Wij kunnen van de H. Pius X zeggen dat hij een paus voor onze tijd is, een heilige paus voor onze tijd. Honderd jaar na zijn dood kunnen wij immers slechts bewondering hebben voor de wijsheid waarmee de H. Pius X het vergift dat zich verbreidde in de Kerk had ontdekt, bewondering ook voor de kracht en de volharding waarmee hij heeft gestreden om te voorkomen dat dit vergift zich zou verspreiden in de zielen die hem waren toevertrouwd. Dat is wel wat de Kerk op onze lippen legt in het Collectegebed van de Mis: "God, die om het katholieke geloof te beschermen en om alles te herstellen in Christus, de H. Pius, uw opperpriester, hebt vervuld met wijsheid en kracht,..."

Pius XII heeft eer betuigd aan zijn voorganger door te zeggen dat hij "verlicht was door het licht van de eeuwige waarheid, geleid door een nauwgezet, scherpzinnig, geweten, door een grote rechtschapenheid, vriendelijk, vriend van de broederlijke vrede, maar altijd een onwankelbare verdediger van het geloof, heraut van de waarheid, bewaarder van de heiligste tradities.

Al zijn kwaliteiten, alle handelingen van de heilige paus, brachten met zich mee, dat zij niet stierven met de dood van de H. Pius X, maar zijn kwaliteiten weerspiegelen zich in de geschriften die hij ons heeft nagelaten. Zijn onwankelbare actie voor de verdediging van het geloof leeft voort en blijft werkzaam door zijn geschriften die een zeker onderricht blijven voor de crisis die wij ondergaan in onze dagen, crisis die slechts de voortzetting is van het modernisme waarvan de H. Pius X de rampzalige gevolgen voor de Kerk had gezien.

We weten het, de eerste taak door Onze Heer toevertrouwd aan de Kerk is om de zielen te redden, en hoe dat? Door de geloofsschat intact te bewaren, deze eeuwige en onveranderlijke waarheden die de gelovigen noodzakelijk moeten kennen en die zij moeten geloven om gered te worden. Daarom vat de H. Paulus het ambt van bisschop – en dat is ook waar en zelfs nog meer voor de paus – samen in de noodzaak om de goede strijd van het geloof te leveren.

En waarin bestaat de goede strijd van het geloof? In twee dingen: 1. dit geloof propageren, om de zielen te redden, omdat het geloof het eeuwige leven verschaft, zoals de eerste vragen van het ritueel van het sacrament van het doopsel ons in herinnering brengen; 2. vervolgens dit geloof verdedigen, dat wil zeggen alles doen om het ongeschonden door te geven, in alle zekerheid.

Tot twee keer toe zal Onze Heer zich richten tot de H. Petrus door hem deze twee doelstellingen van de strijd voor het geloof toe te vertrouwen. De eerste gebeurtenis (die chronologisch de eerste is) is ons welbekend: het is die van de drievoudige betuiging van liefde van de H. Petrus, na de verrijzenis, op de oevers van het meer van Tiberias. Onze Heer geeft aan de H.

Petrus de opdracht Zijn kudde te weiden, Hij vertrouwt hem heel Zijn Kerk toe, om haar te leiden naar goede weiden, om haar het voedsel van de gezonde leer te geven, wat de essentiële rol van de goede Herder is. De tweede gebeurtenis heeft plaats aan het einde van het Laatste Avondmaal: nadat Onze Heer aan de H. Petrus bekend maakt, dat de duivel de macht heeft gevraagd om de apostelen te beproeven, zegt Hij hem: "Ik heb voor je gebeden opdat je het geloof niet verliest, en jij, als je bekeerd zult zijn, teruggekeerd, bevestig je broeders". Hier is het een andere essentiële taak van de H. Petrus, die naar voren gebracht wordt, rol die in herinnering is gebracht door de H. Pius X. "Bij de zending die ons van boven af is toevertrouwd, om de kudde van de Heer te weiden, heeft Jezus Christus als eerste plicht opgelegd, met een jaloerse zorg de traditionele geloofsschat te bewaren."

Drie maanden voor hij stierf zag de H. Pius X met helderheid dat het kwaad dat hij bestreed niet geheel uitgeroeid was, en wij ondergaan de gevolgen ervan in onze dagen: de geloofsafval, het verlies en de verwaarlozing van het geloof door een groot aantal gelovigen zijn maar al te zichtbaar. Dat is zeker wat de H. Pius X had voorspeld: de smaak voor de nieuwigheden, het verlangen om de geest van de wereld te laten binnenkomen, dat wil zeggen de geest van opstand in de Kerk om de zielen te brengen tot het zich afwenden van de waarheden om zich te keren naar de fabels, die hen misleiden, zoals de H. Paulus het schreef.

We weten eveneens door het getuigenis van hen die veel met de H. Pius X omgingen, dat deze de grote wereldbrand van de Eerste Wereldoorlog "voelde" aankomen. Hij heeft er als het ware de intuïtie van gehad, terwijl hij toch tot het laatste toe hoopte dat het niet zou gebeuren.

Maar, ziet u, twee maanden voor de oorlogsverklaring die hij zeer nabij voelde en waarvan hij de rampzalige gevolgen en de massa van de miljoenen doden, al zag aankomen naast zijn zorg om de geloofsschat te bewaren en te strijden om het geloof zuiver te bewaren: dat bleef zijn voornaamste zorg en dat was de oorzaak van zijn grootste kwellingen.

Waarom dat? Hij zei het in de brief van eind mei 1914: "Velen nemen bepaalde ideeën van verzoening van het geloof met de moderne geest aan, ideeën die veel verder leiden dan zij denken, niet alleen tot de achteruitgang, maar tot het totale verlies van het geloof, het kostbaarste bezit dat God aan de mensen heeft gegeven, omdat het zonder het geloof onmogelijk is Hem te behagen en dus gered te worden".

Wij hebben een grote les te mediteren over deze zorg van de H. Pius X om het geloof ongeschonden te bewaren: zolang velen deze ideeën van verzoening van het geloof met de moderne geest zullen aannemen en gunstig zullen ontvangen, zal niet alleen het gevaar blijven dat het geloof achteruit gaat in de zielen, maar het is het totale verlies van het geloof dat eruit voort zal komen: een pijnlijke maar heel reële constatering.

Wij weten goed dat er in onze dagen veel gevechten te leveren zijn: de christenen van het Oosten worden vervolgd en hun bloed wordt vergoten; in het Westen wordt de natuurwet steeds meer met voeten getreden; het bloed van de onschuldige kinderen wordt eveneens vergoten door de abortus, het christelijke gezin wordt bijna in de ban van de maatschappij gedaan, wat de praktijk van het katholieke geloof moeilijk maakt. We zijn er ons zeker van bewust. En u zult ons altijd zien bidden, het H. Misoffer opdragen, handelen om te strijden tegen deze gevaren en deze misdaden.

Maar laten we niet vergeten dat de eerste plicht van een herder het behoud van het geloof is zonder deze met dwalingen te mengen in de zielen van zijn schapen. De H. Pius X heeft het ons gezegd. En het is trouwens de reden van het bestaan van de Priesterbroederschap St. Pius X. Mgr. Lefebvre maakte zich inderdaad, 75 jaar later, tot de echo van de woorden van de H. Pius X: "Het is niet iets kleins dat ons in de weg staat. Het volstaat niet dat het Vaticaan ons zegt: 'U kunt de oude Mis opdragen, maar u moet het concilie aannemen'. Nee, het is niet de Mis die ons in de weg staat, het is de leer. Dat is duidelijk."

Sta me deze parallel toe, want wat Mgr. Lefebvre ertoe gebracht heeft, de Priesterbroederschap St. Pius X onder het patronaat van de heilige paus te stellen, is grotendeels deze vastberaden verdediging van het geloof, die voorbehouden was aan de heilige paus. Voor veel mensen overdrijft de Priesterbroederschap in haar strijd. We zullen zien dat deze mensen deze tegenwerpingen al maakten bij de heiligverklaring van de H. Pius X. Maar het is integendeel één van de mooiste eretitels van de heilige paus, en ook, naar verhouding, van de Priesterbroederschap: de fakkel van het katholieke geloof, zoveel het van ons afhangt, ondanks onze zwakheden en onvolmaaktheden, integer bewaren.

Welke les moeten we trekken uit deze houding van de H. Pius X? We zouden haar in twee woorden kunnen samenvatten: scherpzinnigheid en kracht.

Allereerst dus door geen compromis sluiten met de dwaling, "sterk standhouden in het geloof", anders zullen we op een goeie dag de strijd staken, we zullen een rust of een gemaakte vrede zoeken voor de vermoeienissen van een zeker moeilijke maar noodzakelijke strijd. Om deze reden moeten we bezielde zijn van sterke overtuigingen: kennen is niet voldoende, wij moeten deze waarheden die God ons gegeven heeft, beminnen, wij moeten eruit leven, om ze waardig te verdedigen. Pius XII schreef dat "de toekomst behoort aan de energieke personen die hopen en handelen met sterkte, niet aan de beschroomde en besluiteloze mensen".

Vervolgens, om geen compromis te sluiten met de dwaling, moeten we ons weten te informeren over deze waarheden, en de anderen op de hoogte brengen over deze waarheid. Het essentiële daarbij is, zegt ons de H. Pius X, de catechismus: "om zich ervan bewust te zijn dat de onwetendheid over godsdienstige zaken de basis was van alle afwijkingen van de gelovigen in het geloof en de zeden". Mgr. Sarto schreef, toen hij nog maar bisschop was, aan alle gelovigen voor, iedere zondag een uur catechismusles te komen volgen. En hij gelastte iedere pries-

ter de absolutie te weigeren aan de ouders die hun kinderen verhinderden regelmatig naar deze catechismuslessen te gaan.

Dus beminde gelovigen, laat ons deze bovennatuurlijke kracht vragen, die wij allen in beginsel ontvangen hebben bij het doopsel. Laten we haar speciaal vragen aan de voet van het altaar, "voor het Heilig Tabernakel", zoals de H. Pius X het zei, "vanwaar de kracht om te strijden en de zekerheid van de overwinning komen".

Maar, beminde gelovigen, juist deze kracht, deze sterkte van de H. Pius X is het voornaamste bezwaar geweest tegen zijn heiligverklaringsproces. Er bestaat bij deze heiligverklaringsprocessen een soort van advocaat van de duivel wiens, noodzakelijke, functie het is, te ontdekken of er geen onvolkomenheid, een tekort aan deugd, bestaat bij de kandidaat voor de heiligverklaring en die deze heiligverklaring zou verhinderen.

Voor Pius X was het voornaamste bezwaar deze ontoegeeflijkheid tegen de dwaling. Vooral tegen het modernisme, die hem – het is de advocaat van de duivel die spreekt – die hem bracht tot gebrek aan naastenliefde of bedachtzaamheid. Pius XII, gewapend met de enquête over de deugden van Pius X, zal een duidelijk en nauwkeurig antwoord geven op dit bezwaar: "Voor sommige mensen, zal Pius XII zeggen, kan de sterkte van de H. Pius X tegen de dwaling een schandaal blijven. In werkelijkheid is het een dienst en een uiterste naastenliefde, gegeven door een heilige, als Hoofd van de Kerk, verleend aan heel de mensheid. Hij is erin geslaagd het geloofsgoed door een energieke strijd te bewaren voor iedere dwaling. Van nature is niemand zachter, vriendelijker dan hij, niemand vaderlijker. Maar wanneer in hem de stem van het pastorale geweten sprak, telde nog slechts het gevoel van de plicht. Dit laatste legde het zwijgen op aan alle overwegingen van menselijke zwakheid, maakte een einde aan alle uitvluchten, decreeteerde de energiekste maatregelen, hoe zwaar ze ook waren voor zijn hart."

Ons baserend op de woorden van Pius XII en op het onderzoek van het leven van de heilige paus, kunnen we zeggen dat het de H. Pius X in zijn strijd tegen het modernisme geenszins ontbrak noch aan bedachtzaamheid noch aan naastenliefde, maar dat deze kracht in tegendeel op bewonderenswaardige wijze samenging met een uiterste naastenliefde, en ook met de zachtmoedigheid. Daarom, beminde gelovigen, moet onze kracht in de verdediging van het geloof zich niet veranderen in bittere ijver, in haast tegen onze vijanden. Dat is essentieel, want het doel is niet, tot iedere prijs gelijk te hebben, maar God te helpen de zielen tot de Waarheid te brengen. Maar tegelijkertijd moeten we opletten, dat onze naastenliefde en onze vriendelijkheid evenmin veranderen in zwakheid voor de dwaling.

Er moet een evenwicht bewaard worden en dat is soms moeilijk. Maar wij hebben een zekere gids in de H. Pius X. Laat ons ook de H. Pius X aanroepen, die "zachtmoedig en nederig van hart was, wreker vol kracht voor ieder die katholiek is", zoals het grafscript ons herinnert, dat geplaatst is op de eerste tombe van de heilige. Laat ons ook, "sterk in het geloof" zijn. "wreker vol van kracht voor ieder die katholiek is", maar tegelijkertijd "zachtmoedig en nederig van hart".

Uw toegewijde overste Thierry Legrand +

Preek van Mgr. Alfonso de Galarreta bij de priesterwijdingen op 27 juni 2014 in Ecône

Het eerherstel is een soort compensatie die vrijwillig wordt aangeboden zowel aan God, aan Onze Heer en aan de ingeschapen liefde, compensatie voor de nalatigheden, de onverschilligheden, beledigingen, zonden, zware beledigingen en scheldwoorden. Er zijn dus ook, zegt paus Pius XI, twee redenen, of liever we moeten om twee redenen genoegdoening brengen aan het Heilig Hart van Jezus, uit rechtvaardigheid, maar ook en vooral uit naastenliefde, uit liefde.

Mgr. De Galarreta

Christelijke aanbevelingen

O bone Jesus fac cor nostrum secundum Cor tuum. Oportet Illum regnare.

Dit zijn twee zinnen die de innige band kunnen samenvatten, die er bestaat tussen het priesterschap en het Heilig Hart van Jezus, de devotie tot het Heilig Hart van Onze Heer Jezus Christus.

Allereerst, dat wij een Hart zouden hebben dat gelijk is aan het Hart van Onze Heer Jezus Christus en ook dat wij ons leven zouden toewijden om het Hart van Jezus te doen heersen.

Wij kunnen deze innige banden samenvatten door te zeggen, dat de priester zich aan het Hart van Jezus moet toewijden, dat hij zich moet wijden aan het eerherstel en dat hij apostel van Het Hart van Onze Heer moet zijn. De H. Thomas van Aquino zegt, dat de mens om twee redenen schuldenaar is tegenover God. Ten eerste om de voordelen van de ontvangen weldaden. Bijvoorbeeld, de schepping, de menswording, de verlossing, Onze Heer Jezus Christus en het Heilig Hart van Jezus. Maar hij is ook schuldenaar van God vanwege de zonde, door de noodzaak van herstellen, uitboeten en voldoen voor de zonde die God beledigt. En zich toewijden houdt in om aan Onze Heer, aan zijn Hart, onze persoon en onze goederen, de uitwendige goederen, de inwendige goederen, de goederen op materieel, lichamelijk en geestelijk gebied, de natuurlijke en de bovennatuurlijke goederen, te geven. Het gaat er dus om, zich te geven, ervan te profiteren en tegelijkertijd alles te geven.

De wijding is per definitie een totale gave. En ook voor altijd. En de wijdeling geeft zich tegelijkertijd in dienst van Onze Heer Jezus Christus. De priester is de man van God, de religieus van God. Hij is gewijd en opgedragen aan God. Heel zijn leven is aan God gegeven en toegewijd. Daarom moeten wij meer dan wie ook deze plicht vervullen, die naastenliefde en liefde is en die de handeling bij uitstek van de deugd van godsdienstigheid vervult en vervolmaakt.

Tegelijkertijd realiseert en vestigt dit werkelijk gewijde, en helemaal aan Onze Heer en aan zijn Hart toegewijde leven, zoals paus Leo XIII het aantoonde, het koningschap van Onze Heer Jezus Christus. In zijn encycliek *Annum Sanctum* verbindt de paus de wijding speciaal aan het koningschap

van Onze Heer Jezus Christus die, door natuur en door verovering, een recht heeft op deze wijding, op deze dienst die een waar gezag heeft over ons, over alles, maar die wil, dat wij uit liefde en om Zijn liefde te beantwoorden, ons echt en spontaan aan Zijn dienst zouden wijden en door deze middelen dus Zijn koningschap zouden verkondigen. Anders gezegd de devotie en de toewijding tot het Heilig Hart is de beste manier om de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus, in onze harten en in het hart van de gelovigen, en in de maatschappij, te vestigen.

Want deze devotie bepaalt meer dan iedere andere devotie de natuur van het koningschap van Onze Heer, dat een koningschap van liefde is, de liefde die, geboren uit de liefde van Onze Heer, zich vestigt door de goddelijke liefde van Onze Heer en door de liefde die wij Hem teruggeven. En de eigenschap van deze devotie tot het Heilig Hart van Jezus is naar de wens van Onze Heer Jezus Christus; het eerherstel is deze verplichting van voldoen, van herstellen, van zonden uitboeten, onze eigen zonden, de zonden van de gelovigen, de zonden van de mensen. Want Onze Heer Jezus Christus zelf is vooral hersteller geweest en Zijn liefde verlost en herstelt vooral.

Het eerherstel is een soort compensatie die vrijwillig wordt aangeboden zowel aan God, aan Onze Heer en aan de ingeschapen liefde, compensatie voor de nalatigheden, de onverschilligheden, beledigingen, zonden, zware beledigingen en scheldwoorden. Er zijn dus ook, zegt paus Pius XI twee redenen, of liever we moeten om twee redenen genoegdoening brengen aan het Heilig Hart van Jezus, uit rechtvaardigheid, maar ook en vooral uit naastenliefde, uit liefde. En door deze geest van eerherstel kunnen wij voldoen voor onze zonden, en kunnen wij ook voldoen voor de zonde van anderen. Wij kunnen voldoen voor een ander, en wij kunnen eerherstel brengen voor een ander. Dat wordt uitdrukkelijk gevraagd bij deze devotie.

Vooraf in het H. Misoffer kunnen wij het doen en zoals Mgr. Lefebvre het ons heeft geleerd, verenigen wij ons met deze eerherstellende geest van Onze Heer Jezus Christus door het H. Misoffer. Door ons aan te passen aan de gesteltenissen van Onze Heer op het kruis. Als de wijding ons sterk bevestigt in de vereniging van liefde met Onze Heer Jezus Christus, de geest van eerherstel, zegt paus Pius XI, bevestigt deze liefde ons er op dezelfde manier in als de wijding.

Deze vereniging van liefde met Onze Heer vestigt zich op de eerste plaats door onze zonden uit te wissen, door ons te zuiveren van onze zonden. Vervolgens door ons mee te laten lijden met het lijden van Onze Heer Jezus Christus. En het eigenlijke motief van liefde, dat ons deze geest van eerherstel doet omhelzen, is juist, mee te voelen met Onze Heer Jezus Christus, lijdend, geduldig, en stervend op het kruis.

Het is ook eerherstel brengen en meevoelen met het lijden van de H. Kerk die Zijn Mystiek Lichaam is, die Christus is. Christus blijft lijden in Zijn lichaam, dat de Kerk is. En wij moeten in ons vlees voltooiën wat ontbreekt aan het Lijden van Christus voor Zijn Kerk die Zijn Lichaam is. Dus het gaat er zeker om, eerherstel te geven voor het lijden tegen Onze Heer Jezus Christus in Zijn lichaam dat de Kerk is. Dit Lijden dat de Kerk ondervindt moet ons diep aanmoedigen tot deze geest van eerherstel en van troost van Onze Heer Jezus Christus, van het Hart van Jezus.

Wij troosten wie in lijden is, wie in droefheid is. En wij, de priesters van Onze Heer, moeten eerherstel brengen en troosten. En tenslotte, zegt Pius XI, vestigt de geest van eerherstel de vereniging met Christus door te maken, dat wij ons aanbieden als eenvoudige, zuivere en onbevleete offerandes, door ons als Christus te maken. Door ons toe te wijden, ons op te offeren voor de zielen en voor het heil van de zielen.

Maar ten derde is het ook nodig, dat blijkt duidelijk uit de openbaringen van het Heilig Hart aan de H. Margaretha, dat wij apostelen zijn van het Hart van Jezus en van de devotie tot het Heilig Hart. Het is juist de roeping van de priester om het Hart van Jezus te doen kennen en te beminnen, het te doen vereren en het een openbare eredienst te brengen, want het gaat zeker om een devotie van maatschappelijke en openbare betekenis. Dus wij moeten ons toewijden om de schatten te ontdekken die er zijn in het Heilige Hart van Onze Heer Jezus Christus, schatten van waarheid en genade. Zoals wij het zojuist gehoord hebben in het epistel, in dit mooie epistel van de H. Paulus.

Ik wens dat wij groter zouden worden naar de inwendige mens, door de Geest, opdat Christus in ons woont door het geloof en dat wij bijgevolg, goed geworteld en gefundeerd op de liefde, zouden kennen, smaken en ontdekken, en dat wij de zielen de voortreffelijke wetenschap van de liefde van Christus zouden doen ontdekken. Dat is de wetenschap bij uitstek die wij moeten prediken en onderwijzen aan de zielen. Het is de wetenschap van de naastenliefde en de liefde van Christus. En van alle schatten van onwrikbare waarheid en van naastenliefde en van deugd van heiligheid, die zich bevinden in het Hart van Onze Heer. Het is zeker dat als het niet meer bemind wordt, dat is omdat het niet gekend, of niet genoeg gekend, of niet goed genoeg gekend, diep genoeg, bovennatuurlijk genoeg gekend wordt. Welnu dat is onze missie. Wij moeten apostelen van het Hart van Jezus zijn.

De pausen die over deze devotie hebben gesproken, hebben getoond dat zij een buitengewone kracht heeft in het apostolaat en de bekeringen. Onze Heer zelf zei het al tegen de H. Margaretha:

"De priester die waarlijk een leerling van het Hart van Jezus zal zijn en die het apostolaat zal bedrijven door het Hart van Jezus, hij zal

een buitengewone doeltreffendheid hebben in zijn apostolaat en hij zal de kunst kennen van het bekeren van de meest verharde harten."

En de pausen hebben aangedrongen bij alle gelovigen, bij heel het christenvolk, maar speciaal bij de priesters, om deze vereniging met het Hart van Jezus en deze devotie tot het Heilig

Hart te beoefenen, te verdiepen en te beleven, voor de ernstigste fouten van iedere dag, die zich aan ons voordoen, die zich voor ons opstapelen. Wel, vandaag de dag is het duidelijk dat deze reden nog veel meer geldt.

Zij geldt nog veel meer, omdat wij van alle kanten, zowel in de maatschappij, als in de H. Kerk, zien dat de situatie erger wordt, ze wordt steeds slechter.

We zien vooral - of het nu is in de maatschappij of in de H. Kerk - dat de situatie slechter wordt en het blijft maar achteruitgaan. Wij moeten de ogen goed opendoen. Wanneer we de wereld rondom ons bekijken en de politieke en sociale situatie, dan bemerken we goed hoe de moderne wereld steeds meer en meer ten onder gaat met de kreet: wij willen niet dat Christus over ons regeert! En langzaam komt de wereld zelfs tot haat jegens Jezus Christus en God.

Ziedaar onze situatie. Sint-Thomas van Aquino vroeg zich af hoe het mogelijk is, dat een mens God kan haten, terwijl God het opperste goed is, volmaakt en de bron van alle goed voor ons, voor ieder van ons. Hij verklaart dit door de verdorven wil van de mens. Hij wil niet verzaken aan de wereld, aan zijn zonde, hij haat dus God ten eerste als wetgever. Hij haat God omdat hij de wet van God niet aanvaardt. Hij haat God ten tweede als vergelder, als rechter. Maar Onze Heer Jezus Christus is wel de opperste wetgever die levenden en doden zal gaan oordelen.

Daarom zien we vandaag hoe er een duidelijke tendens in de maatschappij is om Onze Heer Jezus Christus te verwerpen, God, Zijn wet en Zijn oordeel. Wetgever en rechter zijn, komen aan de koning toe en bijgevolg willen wij niet dat Hij over ons regeert.

Maar dit zou per slot van rekening nog niet erg zijn, als er niet een oneindig groter, veel ernstiger probleem was, nl. deze voortschrijdende geloofsafval dan we kunnen zeggen, zij bestaat in het systeem van het moderne gedachtegoed, waardoor deze geloofsafval, eerst immanent, nu ook transcendent wordt. Zij bestaat uit de dwaasheid van de mensen van de Kerk die zich wil verzoenen met deze wereld, vijand van God en Christus, van Zijn Kerk en Zijn Leer. Dit is de utopie, de hersenschim, de dwaasheid van deze mensen van de Kerk, die goed willen blijven met God en tegelijkertijd zich willen verzoenen met de wereld die neigt naar haat en verwerping van Christus en van God. Dat is de situatie waarin wij leven: God is geen wetgever, God eist niets en God vergeeft alles. Is dat goed? Natuurlijk is het een manier om de haat tot God te vermijden, door te vervormen wat God Zelf is en het katholieke geloof zoals het ons is overgeleverd door de apostelen, door de hele Traditie en geopenbaard door Onze Heer .

Ziet u, ik denk dat om boven de personen te blijven en op een veeleer algemeen en bovennatuurlijk standpunt, wij zouden zeggen dat we in de tijd van de gevolgen geraken. Er zijn resultaten van deze feiten, zoals de kostbaarste vruchten van vijftig jaar conciliaire geest, dat wil zeggen van liberale en modernistische geest. Sinds 50 jaar passen de overheden deze principes toe, min of meer intensief, maar in elk geval altijd in dezelfde zin en vestigen toch langzamerhand in de H. Kerk deze geest, dit standpunt dat totaal liberaal en modernistisch is.

En wat gebeurt er dan? In de eerste helft van de 20ste eeuw heeft de Paus ons eerst het dogmatische relativisme aangekondigd. Wij moesten openstaan voor de twijfel; wij moesten in het onzekere zijn; de waarheid die met het leven overeenkomt, evolueert met het leven en dus met de mens. Wij moesten ons aan de moderne mens aanpassen. Deze verkondiging komt niet aan de principes, maar de traditionele leer volstaat niet om aan de huidige pastoraal te beantwoorden. Dus dogmatisch relativisme van de leer, van het geloof. Dit heeft – met de tijd – noodzakelijk tot gevolg wat we tegenwoordig op een bijzondere manier beleven, een beetje nieuw, ernstiger, moeten we zeggen.

Er is zelfs ook een substantiële verandering, het is het relativisme van de moraal. Dit betekent vragen te stellen bij de morele orde zelf en natuurlijk op de eerste plaats bij de geopenbaarde moraal, maar ook bij de moraal die in de natuur zelf geschreven is.

Wie ben ik dat ik zou oordelen? Het is mijn taak elke mens te helpen zijn geweten te behouden, zijn geweten te volgen, grondprincipe van de zelfstandigheid van het geweten, vrij van elk uitwendig, objectief verband met om 't even welke wet hetzij de natuurwet of de geopenbaarde bovennatuurlijke, goddelijke wet, als het maar geen verband houdt met God. Zo belanden wij noodzakelijkerwijze in het godsdienstige indifferentisme. Alles is verlaagd tot het niveau van opinies, en alle godsdiensten zijn opinies, maar ze zijn allemaal geldig. Misschien zijn er die beter zijn, of minder goed, maar in elk geval bewerken ze allemaal het heil en bovendien kunnen alle godsdiensten ons natuurlijke en bovennatuurlijke goederen verschaffen zoals de vrede, de broederschap en de goede verstandhouding tussen de mensen.

We zijn er helemaal, het is verworven kennis, het is normaal, het wordt gepraktiseerd zonder gemoedstoestand, ongegeneerd, onbekommerd. Dit leidt, zoals een grote Paus zei, tot een zeker naturalisme, een menselijk naturalisme. Het blijft op het natuurlijke niveau, in natuurlijke waarden, en eerder met een humanistisch, menslievend laagje.

Wij belanden op het uitgangspunt: nl. de godsdienst van het gevoel. Voor een modernist is de godsdienst een gevoel. Een gevoel van God, van het gewijde, en vooral een menslievend, broederlijk, solidair gevoel, dat bewonderend blijft voor de waardigheid van de mens, voor de grootheid van de mens. Onlangs hoorden wij zeggen: "Ik geloof in de mens, ik geloof in wat er is in het hart van de mens, ik geloof in de waardigheid van de mens". Dat is de weerklink van wat Paus Paulus VI had gezegd: "Wij, wij hebben de cultus van de mens". Ziedaar hoe ver we gekomen zijn.

En tegelijkertijd verwoest dit systematisch. Het is de verwording van het gezag, het leergezag, het morele gezag, het gezag natuurlijk over de eredienst, tot het bestuur. Het is de verwoesting van de instelling, van de hiërarchie, van de principes, want natuurlijk willen ze de situatie controleren, ze willen de boot toch sturen, maar door het begrip van het katholieke gezag te verwoesten. En zelfs van de instelling als zodanig, van het pausdom, van de H. Stoel. Dergelijke dingen hebben wij nog nooit gezien.

De H. Hilarius verklaart de tekst van de H. Johannes, waar deze zegt: u hebt horen zeggen dat de Antichrist komt, zal komen. Wel, zegt de H. Johannes, er zijn al veel antichristen. De H. Hilarius zegt dat het feit dat de antichrist persoonlijk, individueel op het eind der tijden zal zijn, in tegendeel niet verhindert, dat hij er zal zijn tijdens deze ontwikkeling van het mysterie van zonde dat al onder ons is, zoals de H. Paulus zegt, waarin de antichristen zich zullen vermenigvuldigen. Ze zullen talrijk zijn, veelvuldig en zij zullen elkaar opvolgen in de voorbereiding van de komst van de zoon van het verderf.

En de H. Johannes legt ons uit wat het wil zeggen *een antichrist te zijn*. Dat is hij die de godheid van Onze Heer Jezus Christus ontkent, die zijn mensheid ontkent. Hij die bijgevolg ontkent wat voortvloeit uit de godheid en de mensheid van Onze Heer Jezus Christus, daarom voegt hij eraan toe: hij die Christus ontbindt, dat wil zeggen hij die het mysterie van Christus, heel het mysterie van Onze Heer Jezus Christus en alle gevolgen van Zijn godheid en Zijn mensheid. Het is degene, zegt de H. Johannes ook, die de leer van Christus ontkent. En de H. Hilarius verklaart: hij die Christus ontkent zoals Hij ons is gepredikt en onderwezen door de apostelen en dus is doorgegeven door de Traditie, dat is een antichrist, want, zegt hij, de antichrist betekent eigenlijk hij die de tegenstelling is tot Christus.

Dat is het drama en het lijden van de Kerk, dat de gezagdragers van de Kerk zelf tegen Christus zijn. Zij zijn er de oorzaak van, dat de wereld God haat: *"Wij willen niet dat Hij over ons heerst"*. Zij zijn begonnen met het koningschap van Onze Heer te ondermijnen.

Daarom is het, zoals u ziet, des te dringender noodzakelijk, dat wij werkelijk echte dienaars van het Hart van Jezus zijn, ware brengers van eerherstel, vertroosters. Daarvoor moeten wij ons geloof opnieuw bevestigen, zoals wij het hebben geleerd van onze stichter Mgr. Lefebvre die alles richtte op Christus en op het mysterie van Christus en het Offer van Christus, waarin vooral het Hart van Jezus zich openbaart.

Wij moeten dus vooral Onze Heer Jezus Christus belijden en prediken, Zijn godheid, Zijn mensheid met al haar gevolgen. Dat is wat ons scheidt, wat ons tegenover elkaar plaatst, dat is het punt van tegenspraak, er is geen ander. Het is Onze Heer en het is heel ons geloof in Onze Heer Jezus Christus en Onze Heer Jezus Christus die de Waarheid is, Die het Leven is en Die de Weg is. In Hem bevinden zich alle schatten van wetenschap, wijsheid en waarheid. Hij is de maker en de bewaarder van ons geloof, die er het voornaamste doel van is. Onze Heer Jezus Christus heeft de volheid van genaden, van Hem vloeit iedere genade en iedere heiligheid voort, iedere deugd, maar Onze Heer is ook de weg, de weg van de Opperpriester, de weg van de Koning.

En dus moeten wij meer dan ooit en tegenover deze heftige stroom tegen Christus en het christendom prediken en opnieuw te pas en te onpas bevestigen dat Onze Heer Jezus Christus de enige bemiddelaar, de enige hogepriester, de enige verlosser is, dat Onze Heer Jezus Christus de enige verlosser is, de enige hersteller, de enige die in ere herstelt. Alleen in Hem kunnen wij alle dingen herstellen. Hij is de enige poort waardoor wij tot de Vader kunnen gaan, waardoor wij in de Hemel kunnen

komen. Er is geen ander fundament waarop wij wat dan ook kunnen bouwen in de bovennatuurlijke orde, er is geen andere naam onder de hemel waardoor wij ons kunnen redden. Dat is ons geloof, dat is wat ons plaatst tegenover het officiële Rome, het modernistische, conciliaire Rome, zo u verkiest.

De Apocalyps. Het is altijd interessant de Apocalyps te herlezen, vooral om er in te vinden is welke de meer bijzondere maatregelen zijn die God, die de H. Geest, die Onze Heer ons vraagt te treffen, te nemen, precies op de tijd waarop het mysterie van het kwaad zal groeien en bijna tot zijn hoogtepunt zal komen en, we weten het, zal uitlopen op de komst van de antichrist. Het gaat natuurlijk eerder om een openbaring van hoop en overwinning. Van hoop, want Onze Heer Jezus Christus zelf heeft ons gezegd: *"Vreest niet, Ik heb de wereld overwonnen, en Ik zal met u zijn alle dagen tot het einde der tijden"*.

Van overwinning, want het gaat zeker over de definitieve, eeuwige en uiteindelijke overwinning van Onze Heer Jezus Christus en de H. Kerk. Maar in deze openbaring zien wij wat de speciale maatregelen zijn die wij moeten nemen in de laatste tijden. Onze Heer Jezus Christus wordt ons voorgesteld als waar, echt en trouw. De H. Johannes volhardt heel de Apocalyps in deze trouwe en ware getuigenis van Onze Heer Jezus Christus. Hij zegt ons, dat de christenen van de laatste dagen zullen volharden door het bloed van het Lam en door de belijdenis van het woord.

Mogen wij volharden door het H. Misoffer, door het bloed van het Lam en door de belijdenis van het katholieke geloof. In de Apocalyps wordt ons getoond, dat God tussenbeide zal komen en Onze Heer Jezus Christus zal terugkomen door de gebeden van de heiligen die opstijgen tot het gouden altaar dat staat voor God, voor de majesteit van God. Deze gebeden die zich opstapelen op het altaar van God, gebeden van ellende in het vooruitzicht van de christenvervolgingen, dat is het geduld tegenover het lijden en tegenover alle vervolgingen. Het is dus het uiterste geduld, het is heel het geduld dat wij moeten hebben tegenover alle tegenslagen, alle beproevingen, die uit het verleden en die welke ongetwijfeld voor de deur staan. Geduld en zachtmoedigheid ten opzichte van wat de Voorzienigheid ons zendt, en ik zou zelfs zeggen een liefde, de ware liefde voor het Kruis, want wij weten wel dat de verlossing tot stand komt door het Kruis en dat wij, priesters, deze verlossing van Onze Heer Jezus Christus voortzetten.

De Apocalyps toont ons ook hoe in de laatste tijden de Allerheiligste Maagd Maria de bescherming en de toevlucht van de christenen zal zijn. Toevlucht van de H. Kerk, onze Lieve Vrouw, de Allerheiligste Maagd Maria, het Onbevleete Hart van Maria. Wij weten goed dat Onze Lieve Vrouw de kortste, de snelste, de meest ideale weg is om bij Onze Heer te komen. Wij weten goed dat de kortste, snelle, volmaakte weg om naar het Hart van Jezus te gaan het Hart van de Allerheiligste Maagd Maria is.

Laten wij daarom, beminde gelovigen, beste medebroeders, meer dan ooit de apostelen van Jezus en Maria zijn, laten wij meer dan ooit de apostelen van het Hart van Jezus en van het Hart van Maria zijn.

Retraite met de H. Johannes – De Litanieën van het vleesgeworden Woord (3)

P. Jean-Dominique o.p.

Hij die voortkomt uit de Vader

Dat is dus de activiteit van de Zoon in de tijd en in de eeuwigheid zoals deze "litanieën" haar aan ons voorstellen: Hij hoort, Hij gehoorzaamt, Hij ziet en Hij handelt. Maar van nu af aan worden wij uitgenodigd om dieper door te dringen in Zijn geheim. Na te hebben gezien wat Hij heeft gedaan, moeten we beschouwen wie en wat Hij is. Daarover is de aandrang van de Kerkvaders, in hun commentaren over het evangelie van de H. Johannes, overduidelijk. Zij gaan eenstemmig terug van de effecten naar de oorzaak, van het handelen naar het zijn.

Allereerst verschijnt het leven van de eeuwige Zoon als een ontvangst. De Vader heeft, immers, "aan de Zoon het hele oordeel gegeven" (Joh. 5, 22), "Hij heeft Hem de macht gegeven om te oordelen" (Joh. 5, 27), Hij heeft Hem ook de zielen overgedragen, want "al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen" (Joh. 6, 37), en Hij heeft Hem Zijn schapen toevertrouwd (Joh. 10, 29). Maar de Zoon ontvangt van de Vader niet alleen deze uitwendige gaven. Hij komt naar Zijn wezen voort van de Vader: "Als God uw Vader was, dan zou u Mij beminnen. Want uit God ben Ik uitgegaan en kom Ik: en Ik ben niet uit Mijzelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden" (Joh. 8, 42). Dit 'voortkomen uit' zegt veel meer dan alleen de zending van Christus in de wereld. Het geldt Zijn wezen. Jezus ontvangt het horen, het zien, het kennen, het gezonden zijn of het gehoorzamen, omdat Hij volkomen van de Vader Zijn eeuwige substantie ontvangt. De Zoon ontvangt eerst en vooral het goddelijk leven van Zijn Vader, Hij komt voort uit de Vader: "Zoals de Vader die leeft, Mij heeft gezonden, en Ik leef door de Vader" (Joh. 6, 57).

Hij die het leven in zich heeft

We kunnen natuurlijk van ieder levend schepsel zeggen, dat dit het leven ontvangt van God en dat het slechts door Hem leeft. Maar de eeuwige Zoon stelt zich niet tevreden met het ontvangen van het leven, Hij is het leven, Hij bezit het en Hij identificeert zich van alle eeuwigheid ermee. In het begin van zijn toespraak tot de Joden, doet Onze Heer een van de belangrijkste openbaringen: "Zoals de Vader in Zich het leven heeft, zo heeft Hij aan de Zoon gegeven het leven in zich te hebben" (Joh. 5, 26).

Het leven door zichzelf, in zichzelf, te hebben is het altijd te hebben, dat is het per definitie, noodzakelijk, te geven, dat is er niet van verstoken te zijn. Wel, dat is zeker het voorrecht van God. De Vader en de Zoon hebben "het leven in zichzelf" omdat Zij God zijn, Zij zijn van eenzelfde goddelijke natuur. Maar Jezus geeft hier een onderscheid aan. Hij heeft zeker het leven in zichzelf, maar dat is Hem gegeven. Daarom zijn er zeker in God twee Personen, er is de Persoon die geeft en die welke ontvangt. "De Vader is het leven", zegt de H. Augustinus, "zonder voortgebracht te zijn. De Zoon is het leven, door voortgebracht te zijn. De Vader is altijd leven, zoals de Zoon leven is. De Vader heeft het leven in Zichzelf en ontvangt het niet van de Zoon. De Zoon heeft het leven in Zichzelf, maar Hij heeft het ontvangen van de Vader". Beiden zijn een enige God, maar in deze enige goddelijke natuur bevinden zich een Vader die geeft en een Zoon die ontvangt. Deze verklaring van Onze Heer licht de sluier op van het grote geheim van het innerlijk leven van God, van de vreugde van de Vader die eeuwig Zijn eigen leven meedeelt, en die van de Zoon die hem ontvangt.

Hij die in de Vader is

Daarom zijn de Vader en de Zoon onafscheidelijk. Natuurlijk in de hemel, maar ook op aarde. Jezus is onophoudelijk verenigd met zijn Vader. "Hij die Mij gezonden heeft, is met Mij, en Hij heeft Mij niet alleen gelaten, omdat Ik altijd doe wat Hem behaagt". (Joh. 8, 29). Maar, let op, deze vereniging is veel meer dan een eensgezindheid van wil. De wonderen en de leer van Onze Heer openbaren immers wat Hij is: "Geloof op mijn woord dat Ik in de Vader ben en dat de Vader in Mij is" (Joh. 14, 11). "Geloof in mijn werken, opdat u weet en erkent dat de Vader in Mij is en dat Ik in de Vader ben" (Joh. 10, 38).

Deze wederzijdse aanwezigheid van de twee goddelijke Personen openbaart een ander aspect van hun gemeenschappelijke zaligheid: de volmaakte kennis van de Ander, van Zijn schoonheid en van Zijn meest intieme geheimen, de vreugde die ontstaat uit de ervaring van de tegenwoordigheid van de Ander; Hun vereniging in de liefde.

Hij die één van wezen is met de Vader

Maar, om ieder misverstand te vermijden, gaat Jezus verder met de openbaring van Zijn identiteit. Hij werpt een sterker licht op Zijn leven in de Vader. De Vader en de Zoon zijn niet alleen de één in de ander, maar Hun eenheid is ontologisch, in de orde van het zijn: *"Mijn Vader en Ik zijn één"* (Joh. 10, 30) Deze verklaring is heel rijk. Want Jezus zegt niet alleen, dat Hij met Zijn Vader een zelfde geest of een zelfde hart is, maar wel dat Zij één zijn, unum. Het Latijnse gebruik van het woord 'unum' betekent een entiteit, een zelfde zaak, een één en enig wezen. Onze Heer verklaart hier duidelijk, dat Hij een enkele substantie is met de Vader. Er zijn geen twee goden, maar de twee goddelijke Personen zijn verenigd in één en dezelfde substantie. Zij zijn slechts onderscheiden door de verhoudingen, doordat de één het leven geeft en de ander het ontvangt.

Jezus eist dus duidelijk de voorrechten van God voor zich op. Hij is niet een schepsel van God, noch een uitvloeisel van een lagere orde, Hij bezit heel de macht, de eer en de eeuwigheid van Zijn Vader. Wat de Joden zeer goed begrepen, omdat ze dadelijk *"stenen verzamelden om Hem te stenigen"* (Joh. 10, 31).

Hij die is

De "litanieën" van het mensgeworden Woord bereiken hun hoogtepunt in een uitdrukking die ieder menselijk bevattingvermogen te boven gaat. Tot tweemaal toe openbaart Onze Heer in het achtste hoofdstuk Zijn godheid, niet meer onder een sluier, maar in het volle licht. Zozeer dat alle exegeten, zelfs de modernste, verplicht zijn geweest hier een expliciete openbaring van de godheid te zien.

Jezus sprak met de Joden over de oorsprong van Zijn kennis: *"Wat Ik gehoord heb, zeg Ik aan de wereld"* (Joh. 8, 26). Maar Zijn toehoorders bleven gesloten voor Zijn onderricht: *"Zij begrepen niet dat Hij hun sprak van Zijn Vader"* (v. 27). Daarom deed Onze Heer hun deze zeer verbazende openbaring: *"Wanneer u de Mensenzoon opgeheven zult hebben, dan zult u inzien dat Ik het ben"*. (Joh. 8, 28). In één zin bevestigt Jezus helemaal tegelijkertijd Zijn mensheid, want Hij is de Mensenzoon, de bijbelse aanduiding om de Messias aan te duiden, Hij kondigt

Zijn dood aan, want Hij zal op het kruis geheven worden, en ten slotte openbaart Hij Zijn godheid. Want de uitdrukking "Ik ben" moet hier in heel haar metafysische betekenis genomen worden. Toen Mozes aan de stem die tot hem sprak in het brandende braambos naar zijn identiteit vroeg, ontving hij van God dit antwoord: *"Ik ben die Ik ben"* (Ex. 3, 17). "Jahwe", dat is per definitie de heilige naam die de geschiedenis van het Hebreeuwse volk beheerste en de basis vormde van het contemplatieve leven van de rechtvaardigen van het Oude Testament. Het is de hoogste definitie van God, die een menselijke geest kan bevatten. God is. De dingen om ons heen zijn, natuurlijk, zij hebben deel aan het zijn, maar zij zijn niet naar hun wezen. Hun bestaan is ontvangen, begrensd door een natuur en door allerlei bepalingen. God echter is, Hij is het wezen. Deze term Wezen vat als in een toppunt alle rijkdommen van God samen. God is niet alleen goed, Hij is de Goedheid, Hij is niet wijs, Hij is de Wijsheid, Hij heeft niet het bestaan, Hij is het Wezen. Weldra zal Jezus niet zeggen: *"Ik heb de weg, Ik heb de waarheid en Ik heb het leven"*, maar wel: *"Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven"* (Joh. 14, 6).

Bovendien drukte Onze Heer zich, in dezelfde toespraak, een tweede keer uit op een manier die geen twijfel mogelijk liet. Terwijl de Joden aanspraak maakten op de afstamming van Abraham, bood Jezus hun de afhankelijkheid van de grote aartsvader ten opzichte van de Messias: *"Abraham, uw vader, zag juichend van blijdschap Mijn dag tegemoet, hij heeft Hem gezien en van vreugde gejubeld"* (Joh. 8, 56). Want we begrijpen Abraham, de aartsvaders en de profeten slechts in het licht van Christus. Tegenover een dergelijke verklaring konden de Joden hun verwondering niet bedwingen: *"U bent nog geen vijftig jaar oud en u hebt Abraham gezien!"* (v. 57). Dat was het door Onze Heer gekozen moment om Zijn eeuwigheid te verklaren: *"Voor Abraham was, ben Ik"* (Joh. 8, 58). Opnieuw gebruikte Jezus het verboden woord, het woord dat alleen aan de Allerhoogste toekwam, "Ik ben", Jahwe. De Joden begrepen Hem overigens heel goed en trokken de conclusie die voor de hand lag: *"Toen namen zij stenen om Hem te stenigen"* (v. 59).

Het antwoord van Jezus is opmerkelijk precies. Daar waar de Nederlandse tekst twee keer in hetzelfde vers, "was", "ben", bezigt, gebruikt het Grieks twee verschillende werkwoorden. Abraham is geworden, "généstai", hij is in de geschiedenis verschenen, hij is geboren, terwijl Jezus is "ego eimi". Hij zegt niet "Ik ben groot", "Ik ben daar", "Ik ben wijs", zelfs niet "Ik besta", maar wel "Ik ben". Daardoor openbaart Jezus expliciet Zijn godheid. Hij is het noodzakelijke Wezen, oneindig en eeuwig. Hij overstijgt de tijd: *"Omdat de godheid noch het verleden noch de toekomst kent, zegt de H. Gregorius, maar zij altijd het wezen heeft, zegt Hij niet: Voor Abraham was Ik",... maar: "ben Ik", volgens het boek Exodus (3, 14): "Ik ben die Ik ben"*.

Dit is wel het toppunt van deze litanieën van het mensgeworden Woord. Want wat tot nu toe op een bedekte manier is gezegd, wordt voortaan begrijpelijk in dit betere licht. Jezus had zich getoond als degene die luistert, die kijkt, die ontvangt. Wij begrijpen voortaan waardoor Hij handelt. Iedere keer maakte Onze Heer bedekte toespelingen op Zijn eeuwig ontstaan uit de Vader in de eenheid van een zelfde substantie en van hetzelfde Wezen. Horen, zien, ontvangen, betekenden niet alleen een relatie met een stem, met een licht, met uitwendige gaven, of zelfs met het leven, maar dat wilde nog meer het eeuwig

ontstaan uitdrukken van de Zoon in de enige substantie van God. Jezus is God, de Eeuwige, de Onveranderlijke, de Almachtige, de Goedheid.

Dit vereist van de mens een dubbele houding jegens Onze Heer, die van aanbidding en die van volgzzaamheid

Allereerst wil Jezus aanbeden worden, omdat Hij het noodzakelijke en eeuwige Wezen is. En jegens dit Wezen is het schepsel zuivere afhankelijkheid, zuivere ontvangst, een graad van oneindige afstand van God. Daarom kon Onze Heer eens tegen de H. Catharina van Siena (14de eeuw) zeggen, waarbij Hij zo Zijn evangelisch onderricht hernam: *"Ik ben die Ik ben, jij bent die niet is"*. Welnu, de aanbidding bestaat juist in de erkenning van het Wezen van God en van de nietigheid van de mens. *"De aanbidding"*, zegt de H. Albertus de Grote, *"is een ter aarde werping waardoor degene die aanbidt, erkent dat hij slechts een niets is, en dat hij slechts staande blijft (in het zijn) door Hem die hij aanbidt"*. De zalige Elizabeth van de H. Drie-eenheid zei in dezelfde betekenis: *"Het gebed is de vereniging van Hem die is met haar die niet is"*. De fundamentele houding van de mens tegenover Onze Heer Jezus Christus is die van de aanbidding.

Daarom begrijpen we, waarom Jezus met zoveel gezag sprak tot de menigten, en volgzzaamheid van hen eiste. Hij eist het geloof omdat Hij God is, omdat Hij in de schoot van de Vader is en omdat Hij alle geheimen van de Vader begrijpt en ziet. Zeker, het geloof is een gave van God, het is niet de conclusie van een redenering, maar het wordt door God slechts gegeven aan degene die luistert met een kinderhart: *"Wie naar de Vader heeft*

geluisterd en Zijn onderricht heeft ontvangen, komt tot Mij" (Joh. 6, 45) De woorden van Christus, die de vertaling in menselijke woorden zijn van het licht van God, zullen dus de basis van het geestelijk leven van de gelovige worden, die wordt uitgenodigd om *"Mijn woord te onderhouden"* (Joh. 8, 51) en er zijn verblijf in te vestigen: *"Zo gij in Mijn woord volhardt, zijt gij waarlijk Mijn leerlingen, dan zult gij de waarheid kennen, en de waarheid zal u bevrijden"* (Joh. 8, 31).

Persbericht van het Generale Huis van de Priesterbroederschap St. Pius X

23-09-2014

Vandaag, dinsdag 23 september 2014, trof de algemene overste van de Priesterbroederschap St. Pius X., Mgr. Bernard Fellay, samen met de eerste en tweede algemene assistenten, pater Niklaus Pfluger en pater Alain-Marc Nély, de prefect van de Geloofscongregatie, Gerhard Ludwig kardinaal Müller. Kardinaal Müller werd vergezeld door Mgr. Luis Ladaria Ferrer S.J., de secretaris van de Geloofscongregatie, door Mgr. Joseph Augustin di Noia OP, toegevoegd secretaris en Mgr. Guido Pozzo, secretaris van de Pauselijke Commissie Ecclesia Dei.

Het onderhoud duurde van 11.00 uur tot 13.00 uur in de ruimten van de Geloofscongregatie. Het was een eerste ontmoeting tussen kardinaal Müller en Mgr. Fellay; het had ten doel om de gemeenschappelijke balans over de betrekkingen tussen de Heilige Stoel en de Priesterbroederschap St. Pius X. sinds het aftreden van paus Benedictus XVI en het aftreden van William Joseph kardinaal Levada, de vorige prefect van de Geloofscongregatie op te maken.

In de loop van het gesprek, dat in een hartelijk sfeer verliep, werden de leerstellige en canonieke moeilijkheden als ook de huidige situatie van de Kerk besproken. Besloten werd om deze gezamenlijke uitwisseling te vervolgen om de bestaande verschillende standpunten te verhelderen.

Menzingen, de 23 september 2014

Bron: <http://www.piusx.ch/schweiz/generelle-neuigkeiten/23.09.2014-mgr-mulle-rencontre-mgr-fellay-en-crs>

Het Vormsel

“Veel van het kwaad dat de Kerk treft, komt voort uit het niet kennen van haar leer en haar wetten. De vijanden van de Kerk veroordelen deze leer en die wetten door te vervloeken wat zij niet kennen, en velen van haar kinderen die ze slecht kennen, leven alsof zij niet bestonden” (Brief van de heilige paus Pius X, van 18 oktober 1912).

Wat is het Vormsel?

Het Vormsel is het sacrament dat ons volledige christenen maakt en soldaten van Jezus Christus, en ons het merkteken ervan indrukt.

Wat is de stof van het Vormsel?

De stof van het Vormsel is het H. Chrisma, mengsel van olie (olijfolie) en balsem, door de bisschop gewijd op Witte Donderdag.

Wat is de vorm van het Vormsel?

De vorm van het Vormsel zijn de woorden: “Ik teken u met het teken van het Kruis en ik vorm u met het chrisma van het heil, in de naam van de Vader, en de Zoon en de Heilige Geest”.

Wie is de bedienaar van het Vormsel?

De bedienaar van het Vormsel is de bisschop en, in bijzondere gevallen, de priester die er de bevoegdheid voor heeft gekregen.

Hoe dient de bisschop het Vormsel toe?

De bisschop strekt de handen uit over de vormelingen, roept de H. Geest aan, zalft daarna met het H. Chrisma het voorhoofd van ieder, terwijl hij de woorden van de vorm uitspreekt; hij geeft vervolgens een kleine kaakslag, terwijl hij zegt: “Vrede zij met u”; aan het eind zegt hij de vormelingen plechtig.

Hoe maakt het Vormsel ons volledige christenen en soldaten van Jezus Christus?

Het Vormsel maakt ons volledige christenen en soldaten van Jezus Christus door ons de overvloed van de H. Geest te geven, dat wil zeggen van zijn genade en zijn gaven, die ons vormen en versterken in het geloof en de andere deugden tegen de geestelijke vijanden.

Op welke leeftijd is het goed het Vormsel te ontvangen?

Het is goed het Vormsel te ontvangen tegen de leeftijd van zeven jaar, omdat dan gewoonlijk de bekeringen beginnen, en de jeugdige persoon de heiligheid en de genade van dit sacrament voldoende kan kennen.

Welke begaafdheid moet degene die het Vormsel ontvangt, hebben?

Degene die het Vormsel ontvangt, moet in staat van genade zijn, en, als hij het gebruik van het verstand heeft, moet hij de voornaamste geheimen van het Geloof kennen en met godsvrucht tot dit sacrament naderen en diep doordrongen zijn van wat de ritus betekent.

Wat betekent het H. chrisma?

Het H. chrisma geeft, door de olie die verspreid wordt en versterkt, uitdrukking aan de overvloedige genade van het Vormsel; door de balsem die welriekend is en beschermt tegen het bederf, geeft het uitdrukking aan de goede geur van de deugden die de gevormde zal moeten bezitten om het bederf van de ondeugden te mijden.

Wat betekent de zalving die in de vorm van een kruis gemaakt wordt op het voorhoofd?

De zalving die in de vorm van een kruis gemaakt wordt op het voorhoofd, betekent dat de gevormde, als dappere soldaat van Jezus Christus, het hoofd opgeheven zal moeten dragen, zonder zich te schamen voor het Kruis en zonder de vijanden van het Geloof te vrezen.

Wat betekent de lichte kaakslag die de bisschop aan de vormeling geeft?

De lichte kaakslag die de bisschop aan de vormeling geeft, betekent dat deze bereid moet zijn om voor het Geloof iedere vernedering en ieder verdriet te ondergaan.

Zijn er peetouders bij het Vormsel?

Bij het Vormsel zijn er peters voor de mannen en meters voor de vrouwen; zij moeten goede christenen zijn, om de vormelingen geestelijk te kunnen stichten en bij te staan.

Nieuws uit de Kerk en de wereld

Kardinaal Müller nodigt Mgr. Fellay uit voor een ontmoeting

Op uitnodiging van Rome zal Mgr. Bernard Fellay kardinaal Gerhard Ludwig Müller, prefect van de Congregatie van de geloofsleer ontmoeten in de tweede helft van september 2014. Deze ontmoeting is voorgesteld aan de Algemene Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X als een informele bijeenkomst, bestemd om de stand van zaken te bepalen over de verhoudingen tussen de Priesterbroederschap en Rome, die onderbroken zijn sinds het vertrek van kardinaal William Joseph Levada, voorganger van kardinaal Müller, en sinds het aftreden van Benedictus XVI. In feite zullen kardinaal Müller en Mgr. Fellay elkaar voor de eerste keer ontmoeten bij deze gelegenheid.

Op 3 september 2014 kondigde de Italiaanse journalist Andrea Tornielli op zijn site Vatican Insider deze ontmoeting aan en signaleerde dat de nieuwe overste van Frankrijk, pater Christian Bouchacourt, de gelegenheid heeft gehad, toen hij districtoverste van Zuid-Amerika was, kennis te maken met kardinaal Jorge Mario Bergoglio, toen aartsbisschop van Buenos Aires. Sindsdien hebben zij contacten gehad over zuiver administratieve kwesties over het district van Zuid-Amerika.

De Algemene Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X zal naar Rome gaan, naar het voorbeeld van Mgr. Marcel Lefebvre die altijd op de uitnodigingen van de Romeinse autoriteiten is ingegaan. We weten natuurlijk niet wat er gezegd zal worden tijdens dit onderhoud, maar ongetwijfeld zal Mgr. Fellay de woorden in gedachten hebben, die

kardinaal Müller uitte over de Priesterbroederschap St. Pius X in de *Corriere della Sera*, op 22 december 2013: "De canonieke excommunicatie van de bisschoppen voor de onwettige wijdingen is herroepen, maar de sacramentele excommunicatie blijft, feitelijk, voor het schisma; zij zijn verwijderd van de gemeenschap met de Kerk. Waarna wij de deur niet sluiten, nooit, maar wij nodigen hen uit, zich te verzoenen. Maar zij moeten ook hun houding veranderen, de voorwaarden van de katholieke Kerk en de Paus accepteren als definitief criterium van het erbij horen.

De Algemene Overste zal ongetwijfeld de verklaring voor de geest hebben die gegeven is met de twee andere bisschoppen van de Priesterbroederschap St. Pius X, op 27 juni 2013, bij gelegenheid van de 25ste verjaardag van hun wijding: "Het is de liefde voor de Kerk die Mgr. Lefebvre heeft geleid en die zijn zonen leidt. Het is hetzelfde verlangen 'het katholieke priesterschap door te geven in heel haar leerstellige zuiverheid en haar missionaire liefde' (Mgr. Lefebvre, *Itinéraire spirituel*) die de Priesterbroederschap bezielt in dienst van de Kerk, terwijl zij met aandrang aan de Romeinse overheden vraagt, de schat van de leerstellige, morele en liturgische Traditie te hernemen."

Bronnen: FSSPX/MG/vaticaninsider – DIC1 van 05.09.14

Paus Franciscus zou een kort pontificaat voor ogen hebben

Op 18 augustus 2014, op de terugweg van Korea, heeft paus Franciscus in het vliegtuig geantwoord. op de vragen van 72 journalisten, van elf verschillende nationaliteiten, die hem hadden begeleid tijdens zijn apostolische reis in Azië. Er is vooral sprake geweest van het principe van een interventie om de jihadisten in Irak te arresteren, maar de paus heeft ook de kwestie ter sprake gebracht van de duur van zijn pontificaat en van de mogelijkheid van een aftreden. Zoals Jean-Marie Guénois opmerkt in *Le Figaro* van 19 augustus: "Dit gesprek is voor de paus de gelegenheid geweest om voor de derde keer sinds zijn keuze, anderhalf jaar geleden, te verklaren dat hij afstand zal doen van zijn waardigheid, zodra hij

voelt, dat hij niet meer de kracht heeft deze te vervullen. "Ik zal hetzelfde doen" heeft hij gezegd, het voorbeeld van Benedictus XVI aanhalend. En dat hij, met 77 jaar, een tamelijk kort pontificaat voor ogen heeft. "Dat alles zal twee à drie jaar duren."

"Wat betreft de kwestie van het afstand doen", vervolgt de vaticanist van de *Figaro*, "schijnt het dat het idee steeds duidelijker wordt in zijn geest. Door de beslissing van zijn voorganger 'edel, nederig en dapper' te noemen heeft hij het feit verdedigd – 'zelfs als het niet bevalt aan de theologen' – dat wij gewend moeten raken 'aan de emeritus pausen'. Zoals wij helemaal gewend zijn aan 'emeritus bisschoppen' die zeventig jaar geleden nog 'uitzonderingen' waren. Zelfs 'als de gezondheid goed is' heeft hij vastgesteld, 'neemt bij een zekere leeftijd de capaciteit om goed te besturen af, want het lichaam raakt vermoeid'. Benedictus XVI heeft dus een deur geopend, die institutioneel en niet uitzonderlijk is."

Over zijn wereldwijde populariteit heeft de paus verklaard: "Ik zie haar als de tegenwoordigheid van de Heer onder Zijn volk, die de bisschop gebruikt om zoveel dingen te tonen. Inwendig probeer ik te denken aan mijn zonden, aan mijn vergissingen en 'geen verbeelding te hebben'". J. M. Guénois legt uit: "Non devi crederti, Argentijnse uitdrukking die zijn vader dikwijls tegen hem gebruikte en die bij hem een levensregel is, zou het beste vertaald kunnen worden door: 'om me niet teveel te verbeelden'. 'Omdat ik weet dat het kort zal duren. Twee of drie jaar. En dan, pff... naar het huis van de Vader'. En Franciscus barst in lachen uit. Sommigen menen, dat deze vermelding 'twee of drie jaar' betrekking zou hebben

op de tijd van zijn populariteit, gezien de context van zijn antwoord. Maar men weet overigens dat deze paus voor zijn naasten niet verbergt, dat hij zich als paus ziet voor een tamelijk korte tijd. De grens van 80 jaar zou, vanuit dit standpunt, een belangrijke mijlpaal kunnen zijn en zij zou uitleggen waarom Franciscus zich absoluut niet spaart."

Bron: Figaro – DICl nr. 300 van 12/09/14

Bezoek van de paus aan Zuid-Korea: 14-18 augustus 2014

In een korte videoboodschap, op 8 augustus opgenomen in het Vaticaan en uitgezonden door de Zuid-Koreaanse omroep KBS, twee dagen voor zijn vertrek, wees paus Franciscus er nogmaals op, dat zijn komst bij de Aziatische jongerendagen paste, waarvan het thema was: "Jeugd van Azië, sta op! De roem van de martelaren straalt op je af". Pietro kardinaal Parolin, staatssecretaris die de heilige vader vergezeld, heeft verduidelijkt dat "de hoop van de Heilige Stoel" de verzoening tussen de twee Korea's was. – Deze reis is ook voor de paus de gelegenheid geweest om, onder andere, terug te komen op enkele thema's die hij dikwijls aansnijdt sinds het begin van zijn pontificaat: vóór de arme Kerk ten gunste van de armen, tegen het klerikalisme, tegen de schijnbare zekerheid van kant en klare feiten, tegen het proselitisme...

Tegenover de Zuid-Koreaanse presidente Park Geun-hye heeft de paus de zaligverklaring ter sprake gebracht van de "Koreaanse martelaren die voor het christelijk geloof gestorven zijn", die hij zou uitspreken, alvorens zich af te

vragen "of wij onze waarden wel aan de volgende generatie doorgeven" en zich vragen te stellen over "het soort wereld en maatschappij dat wij aan haar willen doorgeven", door de nadruk te leggen op "de noodzaak om aan onze jongeren het cadeau van de vrede te geven".

Tijdens de ontmoeting met de bisschoppen van Zuid-Korea, op 14 augustus, is paus Franciscus lang uitgegaan van zijn tekst om het thema te ontwikkelen van een "arme Kerk voor de armen" die "een welsprekende uitdrukking gevonden heeft in de eerste christelijke gemeenschappen van uw volk", waarbij hij wenste "dat dit ideaal de weg van de Kerk in Korea op zijn pelgrimstocht naar de toekomst vorm blijft geven".

Bij het opdragen van de Mis van Maria Hemelvaart in het World Cup Stadion van Daejeon, heeft de Heilige Vader aan de christenen gevraagd "de aantrekkingskracht van het materialisme te bestrijden", "en de geest van onafgebroken competitie die egoïsme en conflicten voortbrengen", de "onmenselijke economische modellen die nieuwe vormen van armoede scheppen" te verwerpen. In dit land dat een belangrijk aantal abortussen kent en een recordcijfer van zelfmoord, heeft hij ook aan de gelovigen gevraagd om de "cultuur van de dood" te verwerpen" (zie DICl nr. 299).

De paus heeft de 6000 deelnemers aan de Aziatische Jongerendagen, in het heiligdom van Solmoe, in de namiddag van 15 augustus 2014, eraan herinnerd, dat de Heer op hen rekt om Zijn getuigen te zijn tegen deze wereld, gewonnen door een "geestelijke woestijn". Toen hij hen aanspoorde onophoudelijk te bidden, heeft hij ze aangemoedigd om te vragen: "Heer wat wilt u van mijn leven?"

Tijdens de Mis bij de zaligverklaring van Paul Yun Ji-chung en zijn 123 gezellen, gedood uit "haat tegen het geloof" tussen 1791 en 1888, heeft paus Franciscus tegenover 800.000 gelovigen de katholieken opgeroepen om vooral Jezus Christus te volgen, liever dan "de wereld", om geen compromis te sluiten over het geloof "noch de radicale eisen van het Evangelie te doen verslappen" of zich aan te passen aan de geest van de tijd.

De heilige vader heeft de kloostercommunities van Korea uitgenodigd om " 'experts' te worden van de barmhartigheid van God juist door het communityleven" door zich toe te leggen op het eerbiedigen van hun geloften van kuisheid, armoede en gehoorzaamheid.

Tijdens een informele bijeenkomst in de Koreaanse jezuïeten-universiteit van Korea van Sogang, heeft de paus aan de kloosterlingen uitgelegd, dat hun gelovigen het vandaag nodig hadden "getroost" te worden. "Er zijn talrijke kwetsuren in de Kerk, heeft hij uitgelegd, kwetsuren die wij, praktiserende katholieke en bedienaars van de Kerk, vaak zelf hebben toegebracht. "Heel dikwijls, is hij verder gegaan, brengt onze klerikale houding het klerikalisme mee, dat zoveel kwaad heeft gedaan aan de Kerk". En eraan toevoegend: "Het priesterschap geeft niet de status van 'staatsklerken', maar van herders".

Zich richtend tot de 70 Aziatische bisschoppen in Haemi heeft paus Franciscus de wens tot uitdrukking gebracht, dat de landen van het continent die geen diplomatieke betrekkingen hebben met de Heilige Stoel, zich openstellen voor de dialoog, niet alleen politiek, maar ook "broederlijk". De dialoog met de andere culturen maken een christelijke identiteit nodig, duidelijk door zich te wachten voor het relativisme, de oppervlakkigheid en "de duidelijke zekerheid die zich verbergt achter gemakkelijke antwoorden, kant en klare frasen, wetten en reglementen". Deze authentieke dialoog, heeft paus Franciscus eraan toegevoegd, eist ook een capaciteit tot empathie". Opnieuw heeft de paus de woorden van zijn voorganger Benedictus XVI herhaald, volgens wie: "De Kerk niet groter wordt door proselitisme, maar door aantrekkingskracht".

Voor hij Seoel verliet, heeft Franciscus een Mis opgedragen "voor de vrede en de verzoening" in de kathedraal Myeong-dong, in tegenwoordigheid van de Zuid-Koreaanse presidente Park Geun-hye. In zijn preek heeft de paus God gesmeekt om "de gave van verzoening, de eenheid en de vrede", verklaarend dat "de vergeving de deur is die leidt tot de verzoening".

Bronnen: apic/imedia/vatican.va – DICl nr. 300 van 12/09.14

Het Heilig Land: Toestand van de huizen na de bombardementen van Gaza

De pastoor van de enige Latijns-katholieke parochie van Gaza, pater Jorge Hernandez (in het midden op de foto) is op 29 augustus 2014 ontvangen door paus Franciscus "in een gebaar van solidariteit met de kleine gemeenschap ter plaatse", heeft het Vaticaan aangekondigd in een bericht, gepubliceerd door de AFP op de dag zelf.

De Argentijnse missionaris van het Instituut van het Mensgeworden Woord, sinds vijf jaar pastoor in Gaza, heeft zijn dank uitgesproken tegen de paus, wiens "nabijheid een grote troost heeft betekend".

In een interview, op 29 augustus verleend aan het persagentschap I MEDIA, vertelt hij dat de Heilige Vader "zelf heeft gebeld om de situatie te kennen", dat hij ook "een mail heeft geschreven" tijdens de bombardementen die in totaal 2.150 Palestijnen hebben gedood, in meerderheid burgers, en 70 Israëliërs, van wie 64 soldaten. "Hij heeft ons bemoedigd om voort te gaan, om door te gaan met het getuigen van Jezus, om het zout van de aarde te zijn. De Argentijnse pastoor, die bij zijn parochianen is gebleven tijdens heel het conflict, "de herder sterft voor zijn kudde. We kunnen niet weggaan, de parochie en de scholen in de steek laten. Voor ons, voor de priester die bij mij woont en de aanwezige religieuzen, heeft blijven een ondervinding van concrete naastenliefde betekend. (...). Dit is het land dat Jezus heeft opgenomen bij zijn vlucht naar Egypte met zijn ouders. En Jezus zal nooit vergeten dat Gaza hem heeft opgenomen. Dat maakt deel uit van ons geloof."

In hetzelfde interview vertelt pater Hernandez dat hij, tijdens de aanvallen van het Israëlische leger, de deuren van de christelijke scholen open gezet heeft "om bijna 1200 personen, allemaal islamieten, te herbergen", die vluchtten voor de bombardementen. "Dat is weer eens de gelegenheid geweest voor hen om vast te stellen dat wij, christenen, deel uitmaken van dit land, en met des te meer reden tijdens de oorlog."

De organisaties die behoren tot het Latijnse Patriarchaat van Jeruzalem zijn niet direct getroffen, behalve het huis van de zusters Religieuzen van het Vleesgeworden Woord, dichtbij de Italiaanse bisschoppenconferentie, waarvan het gebouw niet meer bewoonbaar is.

Een delegatie van het Latijnse Patriarchaat van Jeruzalem is er op 1 september heen kunnen gaan. Volgens Mgr. William Shomali, "is" in de wijk Sajaya "80% van de huizen en gebouwen veranderd in een hoop ruïnes". Volgens de hulpbisschop van het Latijnse Patriarchaat van Jeruzalem, geciteerd door het persagentschap Apic in een bericht dat gepubliceerd is op de dag na het bezoek, "we hebben zaken gezien die slechts vergeleken kunnen worden met de situatie van de met de grond gelijk gemaakte steden tijdens de Tweede Wereldoorlog". De prelaat heeft ook verklaard dat "de mensen opgelucht zijn, te zien dat het staakt het vuren standhoudt", zelfs als "het jaren zal vergen om tot de vorige situatie terug te keren. Dat voedt de ontmoediging en verdriift het vertrouwen in de toekomst (...). Talrijk zijn degenen die er alleen van dromen weg te gaan, zelfs in de kleine christelijke gemeenschap".

Op een bevolking die de 1,8 miljoen inwoners te boven gaat in heel de Gazastrook, was het aantal christenen minder dan 3000 vóór de bombardementen van de zomer.

Bronnen: apic/media – DIC1 nr. 300 van 12/09/14

Irak: De militeleden van de "Islamitische Staat" leggen de terreur op

Na het vertrek van de laatste christenen uit Mosoel (zie DIC1 nr. 299), heeft Mgr. Louis Raphaël Sako, Chaldeeus patriarch van Babylon en voorzitter van de vergadering van de katholieke bisschop-

pen van Irak, een brief gericht aan paus Franciscus, aan de patriarchen van het Oosten en aan de voorzitters van de bisschoppenconferenties van heel de wereld, gedeeltelijk gepubliceerd op 5 augustus 2014 door het katholieke persagentschap AsiaNews, in Rome.

Terwijl de "Islamitische Staat van Irak en van de Levant" (ISIL) onlangs tot kalifaat verklaard is door zijn zelfbenoemde hoofd, Abou Bakr al Baghdadi, heeft deze terreurgroep zich meester heeft gemaakt van Noord-Irak na het oosten van Syrië te hebben veroverd, verklaarde Mgr. Sako, dat de oplossing zich "alleen in de handen van de internationale gemeenschap" bevindt, die een "menselijke en morele verantwoordelijkheid" heeft, die een beroep doet op een bewustwording en op concrete acties voor de christenen van Irak, wier leven bedreigd wordt door de jihadisten. Dit betekent dat de internationale machten "hun druk op krachtige wijze moeten uitoefenen" op hen "die ISIL economisch steunen" en die militaire steun geven aan de jihadisten. De prelaat prelaat brengt vervolgens "het levensbelang van een dringende humanitaire hulp" voor de gedeporteerde christelijke gemeenschappen, alsook een doeltreffende en permanente bescherming, ter sprake.

Tevoren, op 28 juli, hadden de aartsbisschoppen van Mosoel van alle kerkgenootschappen, verenigd rond de Chaldeeus patriarch in het Iraakse Koerdistan, van hun regering geëist, dat zij de christenen en de andere minderheden beschermt, en een financiële ondersteuning geeft aan de gevluchte families die alles verloren hebben, waarbij zij ook "aan alle gewetensvolle mannen en vrouwen in Irak en in de hele wereld" vroegen "druk uit te oefenen op die actievoerders, opdat zij stoppen met het vernielen van kerken en kloosters en met

het verbranden van geschriften en reliëwen van het christelijk erfgoed, die een kostbare nalatenschap vormen voor Irak en voor de hele wereld”.

In de nacht van 6 augustus jl. hebben de Koerdische peshmerga's, die zich terugtrokken voor de jihadisten, aangekondigd, dat zij de stad Qaragosh, de grootste christelijke stad van Irak, gelegen op een dertigtal kilometers van Mosoel, in de laagvlakte van Ninive, en de inwoners hebben aangeraden onmiddellijk te vertrekken. De 150.000 christenen zijn gevlucht over de wegen, meldde Radio Vaticana op 7 augustus: "Het is een menselijke catastrofe... Bijna heel de laagvlakte van Ninive is in handen van de Islamitische Staat", verklaarde Mgr. Louis Raphaël Sako. Duizenden bewoners van de laagvlakte van Ninive van alle religies, christenen, sjiieten, maar ook andere minderheden, zoals de Yeziden en de Shabaks zijn hun woonplaatsen ontvlucht om naar de Koerdische steden Dohouk en Erbil te gaan.

Op 7 augustus heeft Mgr. Boulos Mar-tar, maronitische aartsbisschop van Beyroet tegelijk de Veiligheidsraad van de UNO aangespoord om te stemmen over "een categorische resolutie die de terugkeer zou eisen van de eigenaars van de grondgebieden, met alle middelen en zo spoedig mogelijk", - en- "de soennitische en sjiiitische autoriteiten om fatwa's uit te spreken die de aanvallen tegen de christenen, de onschuldigen en hun goederen, moeten verbieden". De maronitische aartsbisschoppen hebben bovendien de internationale gemeenschap opgeroepen om "een einde te maken aan de oorlog in Syrië, die duurt sinds 2011 en om te werken aan de vrede".

Niet aarzelend "een valse schroom om te spreken en de rechten te verdedigen als het gaat om christenen" te hekelen, heeft Mgr. Silvano Tomasi, permanent waarnemer van de Heilige Stoel bij de Verenigde Naties op 9 augustus 2014 verklaard: "We moeten nu ingrijpen, voordat het te laat is", waarbij hij de noodzaak ter sprake brengt van een militair ingrijpen, terwijl de Verenigde Staten begonnen de jihadistische stellingen gericht te treffen.

Op 10 augustus schreef Mgr. Sako in Aide aan de Eglise en Détresse (AED): "Er zijn 70.000 gevluchte christenen in Ankawa (in meerderheid christelijke,

voorstad van Erbil, de hoofdstad van Iraaks Koerdistan), alsook andere minderheden in deze stad die een bevolking van meer dan 25.000 christenen telt. De families die onderdak hebben gevonden in kerken of scholen, zijn in tamelijk goede omstandigheden, terwijl zij die nog op straat of in de openbare parken slapen, zich in een beklagenswaardige toestand bevinden... In Dohouk stijgt het aantal gevluchte christenen tot meer dan 60.000 en hun situatie is erger dan in Erbil. Er zijn ook families die toevlucht hebben gevonden in Kirkoek en in Soeleimanië, evenals sommigen die tot aan de hoofdstad, Bagdad zijn gegaan. (...) Om de situatie van de christelijke dorpen tussen Mosoel en de grens van de regio van Koerdistan samen te vatten: de kerken zijn verlaten en geschonden; vijf bisschoppen zijn buiten hun bisdom, de priesters en de religieuzen hebben hun missies en hun instellingen verlaten, alles achter zich latend, de families zijn gevlucht met hun kinderen en hebben heel de rest in de steek gelaten. De catastrofe is van een extreem niveau", verklaarde hij.

In een interview dat hij op 18 augustus 2014 verleende aan het weekblad Famille Chrétienne, heeft Mgr. Tomasi verklaard dat "het gebruik van geweld het laatste redmiddel was tegen de misdaden" in Irak waar een "risico van genocide" bestond. Op dezelfde dag, in het vliegtuig dat hem mee terugnam vanuit Zuid-Korea, heeft paus Franciscus de verzekering gegeven dat "in de gevallen waarin er onrechtvaardige agressie is" het "geoorloofd was de onrechtvaardige agressor te stoppen", terwijl hij eraan toevoegde - zonder meer duidelijkheid - dat dit niet noodzakelijkerwijs bombarderen of oorlogvoeren betekende.

Op 21 augustus heeft de paus in het Vaticaan Fernando kardinaal Filoni ontvangen, de prefect van de Congregatie voor de evangelisatie van de volkeren, op missie gezonden naar Iraaks Koerdistan, tussen 12 en 20 augustus jl. In een interview met Radio Vaticana heeft de prelaat "de urgentie in herinnering gebracht om de vluchtelingen te helpen" die naar Koerdistan zijn gevlucht voor het oprukken van de jihadisten in de laagvlakte van Ninive, onder de doodsb bedreigingen of bekering tot de rigoristische Islam die zij verspreiden met geweld. Met een tiende deel van het totale bedrag bij zich, dat door de paus aangeboden

was, waarvan "75% bestemd was voor de christenen en 25% voor de yezidische gemeenschap", vertrouwde de kardinaal op 22 augustus 2014 aan het persagentschap Catholic New Agency (CNA) toe, dat een ingrijpen om de aanvaller tegen te houden "een legitieme optie" is tegenover de onbeschrijfelijke daden die door deze gewapende bendes begaan worden.

Bronnen: apic/radio-vaticana/asianews/imedia/aed/can/ceff
lpl-DICI nr. 300 van 12/09/14

India: Ongerustheid over de toename van het Hindoe extremisme

Cleemis kardinaal Thottunkal

In het noorden van India, op zo'n dertig kilometer van de stad Aligarh, hebben fundamentalistische Hindoes 72 inheemse christenen, tot de Valmiki volken behorend, die in 1995 christen geworden zijn, "bekeerd". Op 26 augustus hebben zij, in het dorp Asroi een protestantse kerk tot tempel van Shiva omgebouwd. Volgens een persbericht van katholiek AsiaNews gedateerd op 27 augustus, is het kruis dat zich op het gebouw bevond weggehaald en is er een groot beeld van de Hindoe godin Shiva op geplaatst, nadat daar een "zuiveringsrite", "shuddhi karan" geheten, uitgevoerd was.

In het zuiden van India groeit de ongerustheid over het gebruik van miswijn sinds de Staat van de Kerala voor 2015 het verbod van de consumptie, de productie en de verkoop van alcohol heeft ingevoerd. Volgens het agentschap Ucanews, in een bericht van 27 augustus, "zijn er twisten losgebarsten tussen aanhangers van de verschillende christelijke tradities", vooral over de kwestie van de transsubstantiatie, "de protestanten zien geen bezwaren om andere dranken te gebruiken", "zoals druivensap". Alleen de bars van vijfsterren hotels zullen een speciale vergunning kunnen krijgen.

Volgens Ucanews heeft een politiek verantwoordelijke aangegeven dat er ook vergunningen zijn uitgegeven aan parochies, die hun in staat stellen om wijn te maken en te gebruiken bij de Mis. Hindoeïstische activisten hebben echter gevraagd dat de regering sommige van deze vergunningen annuleert, met het argument dat "geen enkele eredienst boven de wet kon staan" en dat "bepaalde godsdienstige groepen miswijn verkochten".

Op 18 augustus 2014 heeft Cleemis kardinaal Thottunkal tegen de Eerste minister van India Narendra Modi, de "diepe ongerustheid van de Kerk over de toename van het hindoe extremisme" tot uitdrukking gebracht bij gelegenheid van een bijeenkomst, georganiseerd op verzoek van de katholieke Bisschoppenconferentie van India (CBCI). Volgens een bericht van het agentschap Kerk van Azië van dezelfde dag, het primaat van de syro-malankaarse Kerk heeft er het hoofd van de regering nogmaals op gewezen, dat het tot de "verantwoordelijkheid van de Eerste minister en van de partij die aan de macht is, behoort, de Grondwet te handhaven", die "de diversiteit van de godsdiensten erkent" en dus de wettigheid van de katholieke Kerk op het grondgebied van India.

Bronnen: apic/da/Asia News/Ucanews – DICI nr. 300 van 12/09/14

België: Sterke stijging van euthanasiegevallen

Voor de jaren 2012-2013 zijn er 135 gevallen van euthanasie bekend gemaakt in België, ofwel vier à vijf per dag, vermeldt de Belgische pers. Sinds de legalisatie onder voorwaarden van de euthanasie door de wet van 28 mei 2002, neemt het aantal aan de commissie doorgegeven verklaringen regelmatig toe. Maar sinds 2011 is de stijging duidelijk veel sterker. Wat "waarschijnlijk verklaard wordt door de progressieve verspreiding van de informatie over de beslissingen aan het eind van het leven bij het publiek en de artsen", geeft de commissie aan.

Het rapport van de commissie verduidelijkt ook, dat er geen enkele verklaring is overgedragen aan justitie. Wat betekent

dat de aandoeningen aan het begin van de euthanasievraag ongeneeslijk en ernstig waren, zonder mogelijke medische oplossing, zoals vastgelegd door de wet.

In 73% van de gevallen, "gaat het om uitgezaaide of verminkende kanker bij patiënten van wie het overlijden op korte termijn wordt verwacht. In een mindere mate gaat het om progressieve neuromusculaire dodelijke aandoeningen (6%) Daarna volgen de cardio-vasculaire aandoeningen (5%) en de multiple pathologieën (5%). In het laatste geval komen de ernst van de pathologische toestand en de pijnen voort uit het samengaan van meer ongeneeslijke pathologieën.

De gevallen van euthanasie die uitgevoerd worden bij kwalen die niet het overlijden op korte termijn tengevolge hebben, blijven relatief weinig frequent (13%) en stabiel. Zij betreffen voornamelijk progressieve neuromusculaire aandoeningen met tetraplegie of ernstige veelvoudige verlammingen alsook neuropsychische aandoeningen.

Een derde van de euthanasiegevallen treft personen van meer dan 80 jaar. Geen enkel geval heeft betrekking gehad op een persoon van jonger dan 20 jaar. Het zijn personen in de leeftijd van 40 tot 79 jaar die in meerderheid euthanasie hebben gevraagd, wat overeenkomt met de frequentie van overlijden door kanker. De sterkste vooruitgang wordt echter gezien bij de meer dan 79-jarigen, die een derde vertegenwoordigen van de verklaarde gevallen van euthanasie.

De commissie trekt bovendien de aandacht op de onmogelijkheid om het exacte aantal van in België uitgevoerde gevallen van euthanasie te kennen. Een schaduwsluier bedekt namelijk het aantal niet verklaarde gevallen van euthanasie, alsook die welke de legale voorwaarden niet in acht nemen. Het gebruik, aan het eind van het leven, van verschillende niet dodelijke verdovende middelen, of middelen waarvan de dodelijke natuur twijfelachtig is (met name de middelen die morfine bevatten), met als doel de pijn te bestrijden, is geen euthanasie in de zin van de Belgische wet, zelfs als dit het sterven kan verhaasten.

Het aantal gevallen van euthanasie is duidelijk groter bij de Nederlandssprekenden (80%) dan bij de Franssprekenden (20%) zonder dat dit verschil duidelijk uitgelegd kan worden.

Bronnen: Commission fédérale de contrôle et d'évaluation, "Sixième rapport aux chambres législatives (Années 2012-2013)"

www.health.fgov.be/eportal/Healthcare/Consultativebodies/Commissions/Euthanasia/Publications/index.htm#_U_4VW_7x_shk

http://www.health.fgov.be/eportal/Healthcare/Consultativebodies/Commissions/Euthanasia/Publications/index.htm#_U_4VW_7x_shk/

België: Installatie van kaarsautomaten

Volgens een artikel dat op 15 juli 2014 geplaatst is op de site InfoCatho.be, is de kaarsenautomaat die in de lente geplaatst is in de kathedraal van Doornik, in België, om de dieven af te schrikken, doeltreffend gebleken. Net als een automaat van dranken of van snoep zou het apparaat meer geld opbrengen voor de parochie. "Het is een proef om te zien of het werkt, en we stellen vast dat dit al het geval is. Er worden nog altijd evenveel kaarsen opgestoken in de kathedraal, maar er is meer geld in kas", zegt de verantwoordelijke voor het winkeltje met de religieuze artikelen, Yves Harvengt, verheugd. De kathedraal van Doornik rekende daarvoor op de eerlijkheid van haar gelovigen om enkele eurocenten in een offerblok te laten glijden in ruil voor een kaars. Deze manier van doen is kort voor Pasen vervangen door een automaat die helemaal afschrikwekkend was voor oneerlijke bezoekers en offerblokkenlichters.

Bronnen: apic/infocatho.be- DICI nr. 300 van 12/09/14

Begin juni tot eind september

Antwerpen

Zoals ieder jaar is het district tegenwoordig bij de bedevaart van Chartres. De paters Champroux en De Clercq, en ook broeder René Maria vergezelden de gelovigen van het Frans- en Nederlandstalige district. De paters Wailliez en Verlinden voegden zich 's maandags bij hen. Dat was de gelegenheid voor enkele pelgrims om kennis te maken met de toekomstige districtsoverste, pater Legrand, die begonnen is met lessen Nederlands en die van pater Wailliez een boekje kreeg met de titel: "Nederlands in 14 dagen"

Op 6 juli droeg in de kapel van de priorij van Antwerpen pater Fabian Reiser zijn eerste H. Mis op; hij is op 27 juni in Zaitzkofen gewijd.

Juli en augustus werden voor een groot deel besteed aan de vakantiecampen van de kinderen. Van 6 tot 17 juli hwas het Kruisvaarderskamp voor de Nederlandsprekende jongens nabij Ouren in de Ardennen; van 20 tot 31 juli, volgde dat voor de meisjes.

Van 7 tot 15 augustus nam broeder René Maria enkele jonge mannen uit Antwerpen op de fiets mee naar de Mont Saint Michel (650 km)! De terugtocht ging evenwel per auto, nadat ze deze tocht gemaakt hadden ter ere van de H. Aartsengel.

Op 16 augustus werd, in tegenwoordigheid van de nieuwe districtsoverste, de uitvaart van de marinaalmoezenier eerwaarde Troubleyn gecelebreerd. De absoute werd opgeluisterd met de ceremonie van het "wassen van de kelk", een oude gewoonte uit Nederland. De begrafenis was al geweest in Hasdonk. Her-

inneren we ons, met dankbaarheid, de uitoefening van zijn priesterschap in ons district. R.I.P.

De vakantietijd was ook geschikt voor retraites: in Antwerpen werd een retraite van de H. Ignatius gepreekt door de paters Verlinden en Jacqmin van 7 tot 12 juli; een andere van 18 tot 23 augustus, en een mariale retraite van 8 tot 13 september.

Gerwen

Op 5 juli was het gezamenlijke district naar Denekamp gegaan voor de uitvaart van Gerard Oude Elferink, tragisch omgekomen bij een ongeluk op 1 juli. Gerard, 24 jaar oud, was de broer van broeder René Maria. R.I.P.

Op 10 augustus namen de paters Wailliez en Fringeli afscheid in Gerwen. Veel gelovigen uit de kapel van Leiden maakten de reis naar Gerwen bij deze gelegenheid.. Een hartelijke dank voor hun werk, gedurende zes jaar, in het district van de Benelux en in Nederland. Wij wensen hun de genade van God in hun nieuwe apostolaat. Pater Wailliez is benoemd in Ierland, en

pater Fringeli in Zwitserland. Vanaf 15 augustus is pater C de Beer de prior in Gerwen en pater K. Huysegems stelde zich op 7 september voor in Leiden en op 21 september in Gerwen.

Op 30 en 31 augustus was, onder leiding van de pater prior De Beer de bedevaart van Gorcum naar Brielle, de plaats waar de

Martelaren van Gorcum hun bloed vergoten voor Onze Heer Jezus Christus.

Op 27 september maakte de Nederlandse tak van de Derde Orde van St. Pius X haar bedevaart naar de kathedraal van 's-Hertogenbosch.

Brussel – Namen – Luxemburg

Op 12 juli aankomst van nieuwe zusters: Zr. Marie-Clotilde komt van Brémien en wijdt zich speciaal aan de sacristie; Zr. Marie-Mediatrice komt van Bordeaux om zich vooral bezig te houden met de school.

Op 13 juli in de St. Jozefkerk de Eerste H. Mis van pater Joguet, in Ecône gewijd.

Op 19 juli terugkomst van pater Champroux van het kamp van de Eucharistische Kruistocht, die bij elkaar een honderdtal kinderen en begeleiders bijeenbracht.

Van 15 tot 17 juli kennismakingsbezoek van pater Legrand, toekomstig districtshoofd. Pater Wailliez toonde hem een deel van zijn toekomstig apostolaatveld: bezoek aan de kapellen van Namen en Luxemburg; aan de Dominicanen in Steffenshausen en aan de priorij van Gerwen in Nederland.

Op 12 augustus arriveerden de paters Ledermann en Legrand in de priorij. Pater de l'Estourbeillon kwam op 26 augustus aan. Op 15 augustus werd er een feest georganiseerd om de vertrekkende paters – Wailliez en Champroux – te danken voor hun toewijding, en ook om twee van de drie nieuwe priesters die in Brussel komen, te verwelkomen.

Op 1 september was de eerste schooldag in de school van OLV van de Hoop in Brussel. Veertig leerlingen nemen weer de weg naar school. Twee dagen later waren er tien leerlingen in Antwerpen: het dubbele aantal van het vorige jaar.

Op 8 september hernam het atelier Zélie Martin haar activiteiten in de priorij. Op 11 september startte de catechismus voor volwassenen weer, met als thema van dit jaar "Het katholieke dogma". En op 12 september ten slotte was de eerste vergadering van het seizoen van de Derde Orde van de Priesterbroederschap St. Pius X.

Op zaterdag 20 september was onder een stralende zon het inmiddels traditionele voetbal- en volleytoernooi van het district in Bonheiden.

...De volgende dag was het autoloze zondag in Brussel; en twee paters Capucijnen kwamen preken voor de leden van de Derde Orde van St. Franciscus.

De werken in de St. Jozefkerk gaan door.

Pater Legrand gaat enkele dagen doorbrengen in de priorij van Antwerpen, vooral om onder te duiken in de Nederlandse taal.

Op zaterdag was er een manifestatie in Mechelen om te protesteren tegen de vervolgingen van de christenen in het Oosten: een twintigtal parochianen van de priorijen van Antwerpen en Brussel, vergezeld van de paters Legrand, Jacqmin en De Clercq, namen eraan deel door er her rozenhoedje te bidden.

Op 29 september hielden de leden van Civitas België een betoog bij de universiteit van Leuven tegen een toespraak die op de universiteit werd gehouden door mevrouw Butler, bezielster van de Gendertheorie. Ondertussen schreef de bisschop dat hij er niet was, omdat hij, naar hij zei, niet bevoegd zou zijn om zich te bemoeien met het werk van de universiteit.

AANKONDIGINGEN

België & Nederland

- **Antwerpen - EHBO - Voordracht**
Zaterdag 22 november 2014 - 18.30 uur
- **Gent - Voordracht HH. Sacramenten**
Zondag 23 november - na de Hoogmis van 10 uur
- **Gerwen - Parochiefeest**
zondag 23 november 2014
- **Leiden - Schola Cantorum Sanctae Caeciliae**
zondag 23 november 2014
- **Antwerpen - Sinterklaasfeest**
Zondag 30 november 2014 - na de Hoogmis van 10 uur
- **Gerwen, Leiden - Adventsbezinning**
zondag 30 november 2014
- **Antwerpen - Recollectie**
Zaterdag 6 december 2014 - van 11 uur tot 16 uur
- **Antwerpen, Gerwen - Gulden Mis**
Woensdag 17 december 2014 - 6.30 uur

De Kruisvaarder

Tijdschrift voor kinderen

Leerrijk en geestelijk vormend met mooie verhalen.

Verschijnt tien keer per jaar (gratis). Het kan op aanvraag bij de Priorij St. Clemens te Gerwen u toegestuurd worden.

Ondersteuning van het Eucharistisch Kruisvaarderwerk is welkom.

- 2 Miscentra
- 3 Editorial

DOSSIER

- 4 Honderste sterfdag van de H. Pius X
- 5 De laatste dagen van de H. Paus Pius X
- 7 De laatste toespraak van de H. Pius X:
2 augustus 1914
- 8 Preek van Mgr. Lefebvre over de H. Pius X
- 10 De zaligverklaring van de H. Pius X (1951)
- 14 Plechtigheid van de Heilige Pius X

MGR. DE GALARRETA

- 16 Preek bij de priesterwijdingen op 27 juni 2014 in Ecône

SPIRITUALITEIT

- 20 Retraite met de H. Johannes - De Litanieën van het vleesge worden Woord (2)
- 22 Persbericht van het Generale Huis van de Priesterbroederschap St. Pius X

CATECHISMUS VAN DE H. PIUS X

- 23 Het vormsel

KRONIEKEN

- 24 Nieuws uit de Kerk en de wereld
- 29 Kroniek van het district
- 32 Aankondingen / Inhoud